

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2020/C 297/01

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

1

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2020/C 297/02

Sprawa C-378/16 P: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 16 lipca 2020 r. – Inclusion Alliance for Europe GEIE / Komisja Europejska [Odwwołanie – Klauzula arbitrażowa – Umowy o udzielenie dotacji zawarte w ramach siódmego programu ramowego w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007–2013) oraz programu ramowego na rzecz konkurencyjności i innowacji (2007–2013) – Projekty MARE, Senior i ECRN – Decyzja Komisji o odzyskaniu nienależnie wypłaconych kwot – Właściwość sądu Unii]

2

2020/C 297/03

Sprawa C-517/17: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Milkiyas Addis / Bundesrepublik Deutschland [Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Polityka azylowa – Wspólne procedury udzielania i cofania ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2013/32/UE – Artykuły 14 i 34 – Obowiązek zapewnienia osobie ubiegającej się o ochronę międzynarodową możliwości stawienia się na przesłuchanie przed wydaniem decyzji o niedopuszczalności – Naruszenie tego obowiązku w postępowaniu w pierwszej instancji – Konsekwencje]

2

2020/C 297/04	Sprawa C-584/17 P: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 16 lipca 2020 r. – ADR Center SpA / Komisja Europejska [Odwołanie – Klauzula arbitrażowa – Umowy o udzielenie dotacji zawarte w ramach programu szczegółowego „Wymiar sprawiedliwości w sprawach cywilnych” na lata 2007–2013 – Sprawozdania z audytu kwestionujące kwalifikowalność niektórych kosztów – Decyzja Komisji Europejskiej o odzyskaniu nienależnie wypłaconych kwot – Artykuł 299 TFUE – Uprawnienie Komisji do wydania decyzji stanowiącej tytuł egzekucyjny w ramach stosunków umownych – Właściwość sądu Unii – Skuteczna ochrona sądowa]	3
2020/C 297/05	Sprawa C-311/18: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) – Irlandie) – Data Protection Commissioner / Facebook Ireland Limited, Maximillian Schrems [Odesłanie prejudycjalne – Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuły 7, 8 i 47 – Rozporządzenie (UE) 2016/679 – Artykuł 2 ust. 2 – Zakres stosowania – Przekazywanie danych osobowych do państw trzecich do celów handlowych – Artykuł 45 – Decyzja Komisji stwierdzająca odpowiedni stopień ochrony – Artykuł 46 – Przekazywanie z zastrzeżeniem odpowiednich zabezpieczeń – Artykuł 58 – Uprawnienia organów nadzorczych – Przetwarzanie przekazanych danych przez organy władzy publicznej państwa trzeciego do celów ochrony bezpieczeństwa narodowego – Ocena odpowiedniości stopnia ochrony zapewnianego w tym państwie trzecim – Decyzja 2010/87/UE – Standardowe klauzule ochrony danych osobowych przekazywanych do państw trzecich – Odpowiednie zabezpieczenie zapewniane przez administratora danych – Ważność – Decyzja wykonawcza (UE) 2016/1250 – Adekwatność ochrony zapewnianej przez Tarczę Prywatności UE – USA – Ważność – Skarga wniesiona przez osobę fizyczną, której dane zostały przekazane z Unii Europejskiej do Stanów Zjednoczonych]	4
2020/C 297/06	Sprawa C-549/18: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 lipca 2020 r. – Komisja Europejska / Rumunia [Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Artykuł 258 TFUE – Zapobieganie wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu – Dyrektywa (UE) 2015/849 – Brak transpozycji lub poinformowania o przepisach transponujących – Artykuł 260 ust. 3 TFUE – Żądanie zasądzenia zapłaty w formie ryczaftu]	5
2020/C 297/07	Sprawa C-550/18: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 lipca 2020 r. – Komisja Europejska / Irlandia [Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Artykuł 258 TFUE – Zapobieganie wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu – Dyrektywa (UE) 2015/849 – Brak transpozycji lub poinformowania o przepisach transponujących – Artykuł 260 ust. 3 TFUE – Żądanie zasądzenia zapłaty w formie ryczaftu]	6
2020/C 297/08	Sprawa C-606/18 P: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 lipca 2020 r. – Nexans France SAS, Nexans SA / Komisja Europejska [Odwołanie – Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Europejski rynek podziemnych i podmorskich kabli elektrycznych – Podział rynku w ramach projektów – Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 – Artykuł 20 – Kompetencje Komisji w zakresie kontroli w postępowaniu antymonopolowym – Uprawnienie do kopiowania danych bez ich uprzedniego sprawdzenia i do ich późniejszego badania w pomieszczeniach Komisji – Grzywny – Nieograniczone prawo orzekania]	6
2020/C 297/09	Sprawa C-610/18: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep – Niderlandy) – AFMB Ltd i in. / Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank [Odesłanie prejudycjalne – Pracownicy migrujący – Zabezpieczenie społeczne – Właściwe ustawodawstwo – Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 – Artykuł 14 pkt 2 lit. a) – Pojęcie „osoby, która stanowi część personelu drogowego przedsiębiorstwa” – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Artykuł 13 ust. 1 lit. b) – Pojęcie „pracodawcy” – Kierowcy samochodów ciężarowych normalnie wykonujący pracę najemną w dwóch lub w kilku państwach członkowskich lub państwach Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – Kierowcy samochodów ciężarowych, którzy zawarli umowę o pracę z przedsiębiorstwem, ale podlegają faktycznemu kierownictwu innego przedsiębiorstwa mającego siedzibę w państwie członkowskim zamieszkania tych kierowców – Określenie przedsiębiorstwa posiadającego status „pracodawcy”]	7

2020/C 297/10	Sprawa C-658/18: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di pace di Bologna – Włochy) – UX / Governo della Repubblica italiana [Odesłanie prejudycjalne – Dopuszczalność – art. 267 TFUE – Pojęcie „sądu krajowego” – Kryteria – Polityka społeczna – Dyrektywa 2003/88/WE – Zakres stosowania – Artykuł 7 – Coroczny płatny urlop wypoczynkowy – Dyrektywa 1999/70/WE – Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC – Klauzule 2 i 3 – Pojęcie „pracownika zatrudnionego na czas określony” – Sędziowie pokoju i sędziowie sądu powszechnego – Odmienne traktowanie – Klauzula 4 – Zasada niedyskryminacji – Pojęcie „powodów o charakterze obiektywnym”]	8
2020/C 297/11	Sprawa C-686/18: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – OC i in., Adusbef, Federconsumatori, PB i in., QA i in. / Banca d'Italia, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Economia e delle Finanze [Odesłanie prejudycjalne – Dopuszczalność – Artykuł 63 i nast. TFUE – Swobodny przepływ kapitału – Artykuł 107 i nast. TFUE – Pomoc państwa – Artykuły 16 i 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Wolność prowadzenia działalności gospodarczej – Prawo własności – Rozporządzenie (UE) nr 575/2013 – Wymogi ostrożnościowe dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych – Artykuł 29 – Rozporządzenie (UE) nr 1024/2013 – Artykuł 6 ust. 4 – Nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi – Szczególne zadania powierzone Europejskiemu Bankowi Centralnemu (EBC) – Rozporządzenie delegowane (UE) nr 241/2014 – Regulacyjne standardy techniczne dotyczące wymogów w zakresie funduszy własnych obowiązujących instytucje – Uregulowanie krajowe nakładające próg aktywów na banki spółdzielcze utworzone w formie spółdzielni i umożliwiające ograniczenie prawa do wykupu akcji występujących wspólników]	9
2020/C 297/12	Sprawa C-714/18 P: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 lipca 2020 r. – ACTC GmbH / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Taiga AB [Odwołanie – Znak towarowy Unii Europejskiej – Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 – Zgłoszenie do rejestracji słownego unijnego znaku towarowego tigha – Sprzeciw właściciela wcześniejszego unijnego znaku towarowego TAIGA – Częściowa odmowa rejestracji zgłoszonego znaku towarowego – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) – Ocena prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – Ocena podobieństwa kolidujących ze sobą oznaczeń pod względem konceptualnym – Artykuł 42 ust. 2 – Dowód rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego – Dowód używania „w odniesieniu do części towarów lub usług” – Wydzielenie niezależnej podkategorii towarów]	10
2020/C 297/13	Sprawa C-771/18: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 16 lipca 2020 r. – Komisja Europejska / Węgry [Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Rynki wewnętrzne energii elektrycznej i gazu ziemnego – Systemy przesyłowe energii elektrycznej i gazu ziemnego – Warunki dostępu – Rozporządzenie (WE) nr 714/2009 – Artykuł 14 ust. 1 – Rozporządzenie (WE) nr 715/2009 – Artykuł 13 ust. 1 – Koszty – Ustalanie opłat za dostęp do sieci – Dyrektywa 2009/72/WE – Artykuł 37 ust. 17 – Dyrektywa 2009/73/WE – Artykuł 41 ust. 17 – Wewnętrzne środki odwoławcze – Zasada skutecznej ochrony sądowej]	10
2020/C 297/14	Sprawa C-73/19: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen – Belgia) – Belgische Staat, reprezentowane przez Minister van Werk, Economie en Consumenten, odpowiedzialnego za Buitenlandse handel, oraz przez Directeur-Generaal van de Algemene Directie Controle en Bemiddeling van de FOD Economie, K.M.O., Middenstand en Energie, obecnie Algemene Directie Economische Inspectie; Directeur-Generaal van de Algemene Directie Controle en Bemiddeling van de FOD Economie, K.M.O., Middenstand en Energie, obecnie Algemene Directie Economische Inspectie / Movic BV; Events Belgium BV; Leisure Tickets & Activities International BV [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Artykuł 1 ust. 1 – Zakres stosowania – Pojęcie „spraw cywilnych i handlowych” – Powództwo o zaniechanie nieuczciwych praktyk handlowych wniesione przez organ publiczny w celu ochrony interesów konsumentów]	11
2020/C 297/15	Sprawa C-80/19: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Litwa) – postępowanie wszczęte przez E.E. [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Rozporządzenie (UE) nr 650/2012 – Zakres stosowania – Pojęcie „sprawy spadkowej mającej skutki transgraniczne” – Pojęcie „miejsca zwykłego pobytu zmarłego” – Artykuł 3 ust. 2 – Pojęcie „sądu” – Poddanie notariuszy przepisom jurysdykcyjnym – Artykuł 3 ust. 1 lit. g) i i) – Pojęcie „orzeczenia” i „dokumentu urzędowego” – Artykuł 5, 7 i 22 – Umowa prorogacyjna w sprawie wyboru sądu i wyboru prawa właściwego dla dziedziczenia – Artykuł 83 ust. 2 i 4 – Przepisy przejściowe]	12

2020/C 297/16	Sprawa C-97/19: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf – Niemcy) – Pfeifer & Langen GmbH & Co. KG / Hauptzollamt Köln [Odesłanie prejudycjalne – Kodeks celny – Zgłoszenia celne – Artykuł 78 tego kodeksu – Kontrola zgłoszenia celnego – Nazwa zgłaszającego – Zmiana informacji dotyczących osoby zgłaszającego w celu wykazania istnienia stosunku przedstawicielstwa pośredniego – Pośrednie reprezentowanie osoby, która uzyskała świadectwo przywozowe]	13
2020/C 297/17	Sprawa C-129/19: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Presidenza del Consiglio dei Ministri / BV [Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2004/80/WE – Artykuł 12 ust. 2 – Krajowe systemy kompensaty dla ofiar umyślnych przestępstw z użyciem przemocy gwarantujące sprawiedliwą i odpowiednią kompensatę – Zakres stosowania – Ofiara mająca miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego, w którym zostało popełnione umyślne przestępstwo z użyciem przemocy – Obowiązek objęcia tej ofiary krajowym systemem kompensaty – Pojęcie „sprawiedliwej i odpowiedniej kompensaty” – Odpowiedzialność państw członkowskich w wypadku naruszenia prawa Unii]	13
2020/C 297/18	Sprawy połączone C-133/19, C-136/19 i C-137/19: Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Conseil d'État – Belgia) – B.M.M. (C-133/19 i C-136/19), B.S. (C-133/19), B.M. (C-136/19), B.M.O. (C-137/19) / Państwo belgijskie [Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Polityka imigracyjna – Prawo do łączenia rodzin – Dyrektywa 2003/86/WE – Artykuł 4 ust. 1 – Pojęcie „małoletniego dziecka” – Artykuł 24 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Najlepszy interes dziecka – Artykuł 47 karty praw podstawowych – Prawo do skutecznego środka prawnego – Dzieci członka rodziny rozdzielonej, które osiągnęły pełnoletniość w trakcie postępowania w sprawie wydania decyzji lub w trakcie postępowania sądowego w sprawie decyzji o odrzuceniu wniosku w sprawie łączenia rodziny]	14
2020/C 297/19	Sprawy połączone C-224/19 i C-259/19: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Juzgado de Primera Instancia n° 17 de Palma de Mallorca, Juzgado de Primera Instancia e Instrucción de Ceuta – Hiszpania) – CY / Caixabank SA (C-224/19); LG, PK / Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (C-259/19) [Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Artykuły 6 i 7 – Umowy zawierane z konsumentami – Kredyty hipoteczne – Nieuczciwe warunki umowne – Warunek umowny zobowiązujący kredytobiorcę do pokrycia całości kosztów ustanowienia i wykreślenia hipoteki – Skutki stwierdzenia nieważności tych warunków umownych – Zakres uprawnień sądu krajowego w odniesieniu do warunku umownego uznanego za „nieuczciwy” – Podział kosztów – Stosowanie przepisów krajowych o charakterze zastępczym – Artykuł 3 ust. 1 – Ocena nieuczciwego charakteru warunków umownych – Artykuł 4 ust. 2 – Wyłączenie warunków umownych dotyczących określenia głównego przedmiotu umowy lub relacji ceny i wynagrodzenia do dostarczonych w zamian towarów lub usług – Przesłanka – Artykuł 5 – Obowiązek formułowania warunków umownych prostym i zrozumiałym językiem – Koszty – Przedawnienie – Zasada skuteczności]	15
2020/C 297/20	Sprawa C-249/19: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul București – Rumunia) – JE / KF [Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (UE) nr 1259/2010 – Wzmocniona współpraca w dziedzinie prawa właściwego dla rozvodu i separacji prawnej – Jednolite zasady – Artykuł 10 – Stosowanie prawa państwa sądu orzekającego (lex fori)]	16
2020/C 297/21	Sprawa C-253/19: Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal da Relação de Guimarães – Portugalia) – MH, NI / OJ, Novo Banco SA [Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Postępowanie upadłościowe – Rozporządzenie (UE) 2015/848 – Artykuł 3 – Jurysdykcja międzynarodowa – Główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika – Osoba fizyczna nieprowadząca niezależnej działalności gospodarczej ani zawodowej – Wzruszalne domniemanie, w myśl którego główny ośrodek podstawowej działalności takiej osoby znajduje się w miejscu jej zwykłego pobytu – Obalenie tego domniemania – Sytuacja, w której jedyna nieruchomość dłużnika jest położona poza państwem członkowskim miejsca jego zwykłego pobytu]	16
2020/C 297/22	Sprawa C-411/19: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio – Włochy) – WWF Italia o.n.l.u.s. i in. / Presidenza del Consiglio dei Ministri, Azienda Nazionale Autonoma Strade SpA (ANAS) [Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Dyrektywa 92/43/EWG – Artykuł 6 – Ochrona siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory – Specjalne obszary ochrony – Realizacja odcinka drogowego – Ocena skutków tego przedsięwzięcia dla danego specjalnego obszaru ochrony – Pozwolenie – Powody o charakterze zasadniczym wynikające z nadrzędnego interesu publicznego]	17

2020/C 297/23	Sprawa C-424/19: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București – Rumunia) – Cabinet de avocat UR / Administrația Sector 3 a Finanțelor Publice prin Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, Administrația Sector 3 a Finanțelor Publice, MJ, NK [Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2006/112/WE – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Artykuł 9 ust. 1 – Pojęcie „podatnika” – Osoba wykonująca zawód adwokata – Prawomocne orzeczenie sądu – Zasada powagi rzeczy osadzonej – Zakres tej zasady w sytuacji gdy orzeczenie to jest niezgodne z prawem Unii]	18
2020/C 297/24	Sprawa C-496/19: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria regionale della Campania – Włochy) – Antonio Capaldo SpA / Agenzia delle dogane e dei monopoli – Ufficio delle dogane di Salerno [Odesłanie prejudycjalne – Unia celna – Wspólnotowy kodeks celny – Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 – Kontrola towarów – Wniosek o kontrolę zgłoszenia celnego – Kontrola po zwolnieniu towarów]	19
2020/C 297/25	Sprawa C-686/19: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 16 lipca 2020 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Senāts) – Łotwa] – SIA „Soho Group” / Patērētāju tiesību aizsardzības centrs [Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Umowy o kredyt konsumencki – Dyrektywa 2008/48/WE – Pojęcie „całkowitego kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta” – Koszty związane z przedłużeniem kredytu]	19
2020/C 297/26	Sprawa C-436/19 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 25 marca 2019 r. w sprawie T-186/18, Abaco Energy i in. / Komisja, wniesione w dniu 6 czerwca 2019 r. przez Abaco Energy SA i in.	20
2020/C 297/27	Sprawa C-176/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Alba Julia (Rumunia) w dniu 7 kwietnia 2020 r. – SC Avio Lucos SRL / Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură – Centrul județean Dolj, Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA) – Aparat Central	20
2020/C 297/28	Sprawa C-179/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București (Rumunia) w dniu 7 kwietnia 2020 r. – Fondul Proprietatea SA / Guvernul României, SC Complexul Energetic Hunedoara SA, în insolvență, Compania Națională de Transport a Energiei Electrice Transelectrica SA, SC Complexul Energetic Oltenia SA	21
2020/C 297/29	Sprawa C-182/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Suceava (Rumunia) w dniu 23 kwietnia 2020 r. – BE, DT / Administrația Județeană a Finanțelor Publice Suceava, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Iași, Accer Ipurl Suceva – lichidator judiciar al BE, EP	22
2020/C 297/30	Sprawa C-217/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez rechtbank Overijssel (Niderlandy) w dniu 25 maja 2020 r. – XXXX / Staatssecretaris van Financiën	22
2020/C 297/31	Sprawa C-218/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Mureș (Rumunia) w dniu 27 maja 2020 r. – Sindicatul Lucrătorilor din Transporturi, TD / SC Samidani Trans SRL	23
2020/C 297/32	Sprawa C-225/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Constanța (Rumunia) w dniu 29 maja 2020 r. – Euro Delta Danube Srl / Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură – Centrul Județean Tulcea	23
2020/C 297/33	Sprawa C-233/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 4 czerwca 2020 r. – WD / job-medium GmbH in Liquidation	24
2020/C 297/34	Sprawa C-237/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 5 czerwca 2020 r. – Federatie Nederlandse Vakbeweging / Heiploeg Seafood International BV, Heitrans International BV	25
2020/C 297/35	Sprawa C-241/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de première instance du Luxembourg (Belgia) w dniu 5 czerwca 2020 r. – BJ / État belge	26
2020/C 297/36	Sprawa C-245/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez rechtbank Midden-Nederland (Niderlandy) w dniu 29 maja 2020 r. – X, Z / Autoriteit Persoonsgegevens	27

2020/C 297/37	Sprawa C-246/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, Afdeling Gent (Belgia) w dniu 3 czerwca 2020 r. – Openbaar Ministerie / EA	28
2020/C 297/38	Sprawa C-251/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 10 czerwca 2020 r. – Gtflix Tv / DR	28
2020/C 297/39	Sprawa C-253/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel (Belgia) w dniu 9 czerwca 2020 r. – Impexeco N.V. / Novartis AG	29
2020/C 297/40	Sprawa C-254/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel (Belgia) w dniu 9 czerwca 2020 r. – PI Pharma NV / Novartis AG, Novartis Pharma NV	29
2020/C 297/41	Sprawa C-269/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 18 czerwca 2020 r. – Finanzamt T / S	30
2020/C 297/42	Sprawa C-274/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di pace di Massa (Włochy) w dniu 19 czerwca 2020 r. – GN, WX / Prefettura di Massa Carrara – Ufficio Territoriale del Governo di Massa Carrara	31
2020/C 297/43	Sprawa C-283/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal du travail francophone de Bruxelles (Belgia) w dniu 25 czerwca 2020 r. – CO, ME, GC, i 42 innych / MJ, Komisja Europejska, Europejska Służba Działań Zewnętrznych, Rada Unii Europejskiej, Eulex Kosovo	32
2020/C 297/44	Sprawa C-288/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal judiciaire – Bobigny (Francja) w dniu 30 czerwca 2020 r. – BNP Paribas Personal Finance SA / ZD	32
2020/C 297/45	Sprawa C-289/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Paris (Francja) w dniu 30 czerwca 2020 r.– IB przeciwko FA	34
2020/C 297/46	Sprawa C-290/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Satversmes tiesa (Łotwa) w dniu 30 czerwca 2020 r. – AS „Latvijas Gāze”/ Latvijas Republikas Saeima, Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisija	34
2020/C 297/47	Sprawa C-299/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja) w dniu 6 lipca 2020 r. – Icade Promotion Logement SAS / Ministère de l'Action et des Comptes publics	35
2020/C 297/48	Sprawa C-328/20: Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2020 r. – Komisja Europejska / Republika Austrii	36
2020/C 297/49	Sprawa C-331/20 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 13 maja 2020 r. w sprawie T-607/17, Volotea / Komisja, wniesione w dniu 22 lipca 2020 r. przez Volotea, SA	37
2020/C 297/50	Sprawa C-343/20 P: Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 13 maja 2020 r. w sprawie T-8/18, easyJet Airline / Komisja, wniesione w dniu 23 lipca 2020 r. przez easyJet Airline Co. Ltd	38
Sąd		
2020/C 297/51	Sprawa T-371/20: Skarga wniesiona w dniu 15 czerwca 2020 r. – Pollinis France / Komisja	39
2020/C 297/52	Sprawa T-381/20: Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2020 r. – Datax / REA	39
2020/C 297/53	Sprawa T-392/20: Skarga wniesiona w dniu 19 czerwca 2020 r. – Flašker / Komisja	40
2020/C 297/54	Sprawa T-404/20: Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2020 r. – Global Translation Solutions / Parlament	41
2020/C 297/55	Sprawa T-415/20: Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2020 r. – KT / EBI	42
2020/C 297/56	Sprawa T-425/20: Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2020 r. – KU / ESDZ	43
2020/C 297/57	Sprawa T-435/20: Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2020 r. – JR / Komisja	44
2020/C 297/58	Sprawa T-440/20: Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2020 r. – Jindal Saw i Jindal Saw Italia / Komisja	44

2020/C 297/59	Sprawa T-441/20: Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2020 r. – Jindal Saw i Jindal Saw Italia / Komisja	45
2020/C 297/60	Sprawa T-442/20: Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2020 r. – Grangé i Van Strydonck / EUIPO – Nema (âme)	46
2020/C 297/61	Sprawa T-443/20: Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2020 r. – Sanford / EUIPO – Avery Zweckform (Etykiety)	46
2020/C 297/62	Sprawa T-457/20: Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2020 r. – VeriGraft / EASME	47
2020/C 297/63	Sprawa T-464/20: Skarga wniesiona w dniu 21 lipca 2020 r. – Eggy Food / EUIPO (YOUR DAILY PROTEIN)	48
2020/C 297/64	Sprawa T-474/20: Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2020 r. – LD / Komisja	48

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2020/C 297/01)

Ostatnia publikacja

Dz.U. C 287 z 31.8.2020

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 279 z 24.8.2020

Dz.U. C 271 z 17.8.2020

Dz.U. C 262 z 10.8.2020

Dz.U. C 255 z 3.8.2020

Dz.U. C 247 z 27.7.2020

Dz.U. C 240 z 20.7.2020

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 16 lipca 2020 r. – Inclusion Alliance for Europe GEIE / Komisja Europejska

(Sprawa C-378/16 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Klauzula arbitrażowa – Umowy o udzielenie dotacji zawarte w ramach siódmego programu ramowego w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji (2007–2013) oraz programu ramowego na rzecz konkurencyjności i innowacji (2007–2013) – Projekty MARE, Senior i ECRN – Decyzja Komisji o odzyskaniu nienależnie wypłaconych kwot – Właściwość sądu Unii]

(2020/C 297/02)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: Inclusion Alliance for Europe GEIE (przedstawiciele: A. D'Amico i S. Famiani, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo F. Moro, S. Delaude i L. Di Paolo, następnie F. Moro i S. Delaude, pełnomocnicy, wspierane przez D. Gullo, avvocato)

Sentencja

- 1) Uchyła się postanowienie Sądu Unii Europejskiej z dnia 21 kwietnia 2016 r., Inclusion Alliance for Europe/Komisja (T-539/13, niepublikowane, EU:T:2016:235).
- 2) Sprawa T-539/13 zostaje skierowana do ponownego rozpoznania przez Sąd Unii Europejskiej.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 326 z 5.9.2016.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesverwaltungsgericht – Niemcy) – Milkiyas Addis / Bundesrepublik Deutschland

(Sprawa C-517/17) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Polityka azylowa – Wspólne procedury udzielania i cofania ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2013/32/UE – Artykuły 14 i 34 – Obowiązek zapewnienia osobie ubiegającej się o ochronę międzynarodową możliwości stawienia się na przesłuchanie przed wydaniem decyzji o niedopuszczalności – Naruszenie tego obowiązku w postępowaniu w pierwszej instancji – Konsekwencje]

(2020/C 297/03)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesverwaltungsgericht

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Milkiyas Addis

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Sentencja

Wykładni art. 14 i 34 art. 12 ust. 1 dyrektywy Rady 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w państwach członkowskich należy dokonywać w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi krajowemu, zgodnie z którym naruszenie obowiązku zapewnienia osobie ubiegającej się o ochronę międzynarodową możliwości stawienia się na przesłuchanie przed wydaniem decyzji o niedopuszczalności na podstawie art. 33 ust. 2 lit. a) tej dyrektywy nie prowadzi do uchylenia tej decyzji i do przekazania sprawy organowi rozstrzygającemu do ponownego rozpoznania, chyba że przepis ten pozwala wnioskodawcy na przedstawienie osobiście w ramach postępowania odwoławczego od tej decyzji wszystkich jego argumentów przeciwko tej decyzji podczas przesłuchania spełniającego mające zastosowanie podstawowe warunki i gwarancje określone w art. 15 tej dyrektywy, a argumenty te nie są w stanie zmienić tej decyzji.

(¹) Dz.U. C 392 z 20.11.2017.

**Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 16 lipca 2020 r. – ADR Center SpA / Komisja Europejska
(Sprawa C-584/17 P) (¹)**

[Odwołanie – Klauzula arbitrażowa – Umowy o udzielenie dotacji zawarte w ramach programu szczegółowego „Wymiar sprawiedliwości w sprawach cywilnych” na lata 2007–2013 – Sprawozdania z audytu kwestionujące kwalifikowalność niektórych kosztów – Decyzja Komisji Europejskiej o odzyskaniu nienależnie wypłaconych kwot – Artykuł 299 TFUE – Uprawnienie Komisji do wydania decyzji stanowiącej tytuł egzekucyjny w ramach stosunków umownych – Właściwość sądu Unii – Skuteczna ochrona sądowa]

(2020/C 297/04)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: ADR Center SpA (przedstawiciele: A. Guillerme i T. Bontinck, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: J. Estrada de Solà i A. Katsimerou, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) ADR Center SpA pokrywa, poza dwiema trzecimi własnych kosztów, dwie trzecie kosztów poniesionych przez Komisję Europejską.
- 3) Komisja Europejska pokrywa, poza jedną trzecią własnych kosztów, jedną trzecią kosztów poniesionych przez ADR Center SpA.

(¹) Dz.U. C 5 z 8.1.2018.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez High Court (Irlandia) – Irlandie) – Data Protection Commissioner / Facebook Ireland Limited, Maximillian Schrems

(Sprawa C-311/18) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona osób fizycznych w zakresie przetwarzania danych osobowych – Karta praw podstawowych Unii Europejskiej – Artykuły 7, 8 i 47 – Rozporządzenie (UE) 2016/679 – Artykuł 2 ust. 2 – Zakres stosowania – Przekazywanie danych osobowych do państw trzecich do celów handlowych – Artykuł 45 – Decyzja Komisji stwierdzająca odpowiedni stopień ochrony – Artykuł 46 – Przekazywanie z zastrzeżeniem odpowiednich zabezpieczeń – Artykuł 58 – Uprawnienia organów nadzorczych – Przetwarzanie przekazanych danych przez organy władzy publicznej państwa trzeciego do celów ochrony bezpieczeństwa narodowego – Ocena odpowiedniości stopnia ochrony zapewnianego w tym państwie trzecim – Decyzja 2010/87/UE – Standardowe klauzule ochrony danych osobowych przekazywanych do państw trzecich – Odpowiednie zabezpieczenia zapewniane przez administratora danych – Ważność – Decyzja wykonawcza (UE) 2016/1250 – Adekwatność ochrony zapewnianej przez Tarczę Prywatności UE – USA – Ważność – Skarga wniesiona przez osobę fizyczną, której dane zostały przekazane z Unii Europejskiej do Stanów Zjednoczonych]

(2020/C 297/05)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

High Court (Irlandia)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Data Protection Commissioner

Strona pozwana: Facebook Ireland Limited, Maximillian Schrems

Przy udziale: The United States of America, Electronic Privacy Information Centre, BSA Business Software Alliance Inc., Digitaleurope

Sentencja

- 1) Artykuł 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólnego rozporządzenia o ochronie danych) należy interpretować w ten sposób, że zakresem stosowania tego rozporządzenia jest objęte przekazywanie danych osobowych przez podmiot gospodarczy mający siedzibę w jednym państwie członkowskim innemu podmiotowi gospodarczemu z siedzibą w państwie trzecim, niezależnie od faktu, że w trakcie tego przekazywania lub w jego następstwie dane te mogą być przetwarzane przez organy władzy danego państwa trzeciego w celach związanych z bezpieczeństwem publicznym, obronnością i bezpieczeństwem państwa.
- 2) Artykuł 46 ust. 1 i art. 46 ust. 2 lit. c) rozporządzenia 2016/679 należy interpretować w ten sposób, że wymagane przez te przepisy odpowiednie zabezpieczenia, egzekwowalne prawa oraz skuteczne środki ochrony prawnej powinny zapewniać, by prawa osób, których dane osobowe są przekazywane do państwa trzeciego na podstawie standardowych klauzul ochrony danych, były chronione w stopniu merytorycznie równoważnym temu gwarantowanemu w Unii przez to rozporządzenie, interpretowane w świetle Karty praw podstawowych Unii Europejskiej. W tym celu w ramach oceny stopnia ochrony zapewnianego w kontekście takiego przekazywania należy w szczególności uwzględnić zarówno postanowienia umowne uzgodnione między mającymi siedzibę w Unii administratorem lub podmiotem przetwarzającym a odbierającym dane podmiotem mającym siedzibę w danym państwie trzecim, jak i, w odniesieniu do ewentualnego dostępu organów władzy publicznej tego państwa trzeciego do przekazanych w ten sposób danych osobowych, istotne elementy składające się na jego system prawny, w szczególności te wymienione w art. 45 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia.
- 3) Artykuł 58 ust. 2 lit. f) i j) rozporządzenia 2016/679 należy interpretować w ten sposób, że – o ile nie istnieje ważna decyzja Komisji Europejskiej stwierdzająca odpowiedni stopień ochrony danych – właściwy organ nadzorczy jest zobowiązany do zawieszenia lub zakazania przekazywania danych do państwa trzeciego na podstawie standardowych klauzul ochrony danych przyjętych przez Komisję, jeżeli ten organ nadzorczy w świetle całokształtu okoliczności towarzyszących temu przekazywaniu uzna, że klauzule te nie są lub nie mogą być przestrzegane w tym państwie trzecim, a ochrona przekazywanych danych, jakiej wymaga prawo unijne, a w szczególności art. 45 i 46 tego rozporządzenia i Karta praw podstawowych Unii Europejskiej, nie może być zapewniona za pomocą innych środków, jeśli to przekazywanie danych nie zostało zawieszono lub zakończone przez samych mających siedzibę w Unii administratora lub podmiot przetwarzający.

- 4) Przeprowadzone w świetle art. 7, 8 i 47 Karty praw podstawowych badanie decyzji Komisji 2010/87/UE z dnia 5 lutego 2010 r. w sprawie standardowych klauzul umownych dotyczących przekazywania danych osobowych podwykonawcom mającym siedzibę w państwach trzecich na podstawie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 95/46/WE, zmienionej decyzją wykonawczą Komisji (UE) 2016/2297 z dnia 16 grudnia 2016 r., nie doprowadziło do żadnych ustaleń, które mogłyby mieć wpływ na ważność tej decyzji.
- 5) Decyzja wykonawcza Komisji (UE) 2016/1250 z dnia 12 lipca 2016 r., przyjęta na mocy dyrektywy 95/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, w sprawie adekwatności ochrony zapewnianej przez Tarczę Prywatności UE–USA jest nieważna.

(¹) Dz.U. C 249 z 16.7.2018.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 lipca 2020 r. – Komisja Europejska / Rumunia
(Sprawa C-549/18) (¹)

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Artykuł 258 TFUE – Zapobieganie wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu – Dyrektywa (UE) 2015/849 – Brak transpozycji lub poinformowania o przepisach transponujących – Artykuł 260 ust. 3 TFUE – Żądanie zasądzenia zapłaty w formie ryczałtu]

(2020/C 297/06)

Język postępowania: rumuński

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Scharf, L. Flynn, G. von Rintelen, L. Nicolae i L. Radu Bouyon, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rumunia (przedstawiciele: początkowo C.-R. Caňăr, E. Gane, L. Lițu i R.I. Hațieganu, a następnie te trzy ostatnie, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę pozwaną: Królestwo Belgii (przedstawiciele: C. Pochet, P. Cottin i J.-C. Halleux, pełnomocnicy), Republika Estońska (przedstawiciel: N. Grünberg, pełnomocnik), Republika Francuska (przedstawiciele: A.-L. Desjonquères, B. Fodda i J.-L. Carré, pełnomocnicy), Rzeczpospolita Polska (przedstawiciel: B. Majczyna, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Nie przyjmując do dnia upływu terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii z dnia 8 grudnia 2017 r. przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającej rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającej dyrektywę 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE, a w konsekwencji nie informując o tych środkach Komisji Europejskiej, Rumunia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 67 dyrektywy 2015/849.
- 2) Od Rumunii zasądza się zapłatę na rzecz Komisji Europejskiej ryczałtu w wysokości 3 000 000 EUR.
- 3) Rumunia zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 4) Królestwo Belgii, Republika Estońska, Republika Francuska i Rzeczpospolita Polska ponoszą własne koszty.

(¹) Dz.U. C 381 z 22.10.2018.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 lipca 2020 r. – Komisja Europejska / Irlandia**(Sprawa C-550/18) ⁽¹⁾****[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Artykuł 258 TFUE – Zapobieganie wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu – Dyrektywa (UE) 2015/849 – Brak transpozycji lub poinformowania o przepisach transponujących – Artykuł 260 ust. 3 TFUE – Żądanie zasądzenia zapłaty w formie ryczałtu]**

(2020/C 297/07)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: T. Scharf, L. Flynn i G. von Rintelen, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia (przedstawiciele: G. Hodge, M. Browne i A. Joyce, pełnomocnicy, wspierani przez G. Gilmore, BL, i P. McGarry'ego, SC)

Interwienienci popierający stronę pozwaną: Republika Estońska (przedstawiciel: N. Grünberg, pełnomocnik), Republika Francuska (przedstawiciele: A.-L. Desjonquères, B. Fodda i J.-L. Carré, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Nie przyjmując do dnia upływu terminu wyznaczonego w uzasadnionej opinii z dnia 8 marca 2018 r., wszystkich przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/849 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie zapobiegania wykorzystywaniu systemu finansowego do prania pieniędzy lub finansowania terroryzmu, zmieniającej rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 648/2012 i uchylającej dyrektywę 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz dyrektywę Komisji 2006/70/WE, a w konsekwencji nie informując o tych środkach Komisji Europejskiej, Irlandia uchybiła zobowiązaniom ciążącym na niej na mocy art. 67 dyrektywy 2015/849.
- 2) Od Irlandii zasądza się zapłatę na rzecz Komisji Europejskiej ryczałtu w wysokości 2 000 000 EUR.
- 3) Irlandia zostaje obciążona kosztami postępowania.
- 4) Republika Estońska i Republika Francuska ponoszą własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 436 z 3.12.2018.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 lipca 2020 r. – Nexans France SAS, Nexans SA / Komisja Europejska**(Sprawa C-606/18 P) ⁽¹⁾****[Odwołanie – Konkurencja – Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki – Europejski rynek podziemnych i podmorskich kabli elektrycznych – Podział rynku w ramach projektów – Rozporządzenie (WE) nr 1/2003 – Artykuł 20 – Kompetencje Komisji w zakresie kontroli w postępowaniu antymonopolowym – Uprawnienie do kopiowania danych bez ich uprzedniego sprawdzenia i do ich późniejszego badania w pomieszczeniach Komisji – Grzywny – Nieograniczone prawo orzekania]**

(2020/C 297/08)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszące odwołanie: Nexans France SAS, Nexans SA (przedstawiciele: G. Forwood, avocate, M. Powell i A. Rogers, solicitors)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska (przedstawiciele: C. Giolito, P. Rossi, C. Sjödin i F. Castilla Contreras, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Nexans France SAS i Nexans SA zostają obciążone kosztami postępowania.

(¹) Dz.U. C 427 z 26.11.2018.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Centrale Raad van Beroep – Niderlandy) – AFMB Ltd i in. / Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank

(Sprawa C-610/18) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Pracownicy migrujący – Zabezpieczenie społeczne – Właściwe ustawodawstwo – Rozporządzenie (EWG) nr 1408/71 – Artykuł 14 pkt 2 lit. a) – Pojęcie „osoby, która stanowi część personelu drogowego przedsiębiorstwa” – Rozporządzenie (WE) nr 883/2004 – Artykuł 13 ust. 1 lit. b) – Pojęcie „pracodawcy” – Kierowcy samochodów ciężarowych normalnie wykonujący pracę najemną w dwóch lub w kilku państwach członkowskich lub państwach Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu (EFTA) – Kierowcy samochodów ciężarowych, którzy zawarli umowę o pracę z przedsiębiorstwem, ale podlegają faktycznemu kierownictwu innego przedsiębiorstwa mającego siedzibę w państwie członkowskim zamieszkania tych kierowców – Określenie przedsiębiorstwa posiadającego status „pracodawcy”]

(2020/C 297/09)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Centrale Raad van Beroep

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AFMB Ltd i in.

Strona pozwana: Raad van bestuur van de Sociale verzekeringsbank

Sentencja

Artykuł 14 pkt 2 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie, w brzmieniu zmienionym i uaktualnionym rozporządzeniem Rady (WE) nr 118/97 z dnia 2 grudnia 1996 r., zmienionego rozporządzeniem (WE) nr 631/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r., i art. 13 ust. 1 lit. b) ppkt (i) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego, zmienionego rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 465/2012 z dnia 22 maja 2012 r., należy interpretować w ten sposób, że pracodawcą obsługującego transport międzynarodowy kierowcy samochodu ciężarowego, w rozumieniu tych przepisów, jest przedsiębiorstwo, które sprawuje faktyczne kierownictwo nad tym kierowcą samochodu ciężarowego, ponosi w rzeczywistości odpowiednie koszty wynagrodzenia i jest faktycznie uprawnione do zwolnienia tego kierowcy, a nie przedsiębiorstwo, z którym wspomniany kierowca samochodu ciężarowego zawarł umowę o pracę i które jest formalnie wskazane w tej umowie jako pracodawca tegoż kierowcy.

(¹) Dz.U. C 455 z 17.12.2018.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di pace di Bologna – Włochy) – UX / Governo della Repubblica italiana

(Sprawa C-658/18) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Dopuszczalność – art. 267 TFUE – Pojęcie „sądu krajowego” – Kryteria – Polityka społeczna – Dyrektywa 2003/88/WE – Zakres stosowania – Artykuł 7 – Coroczny płatny urlop wypoczynkowy – Dyrektywa 1999/70/WE – Porozumienie ramowe w sprawie pracy na czas określony zawarte przez UNICE, CEEP oraz ETUC – Klauzule 2 i 3 – Pojęcie „pracownika zatrudnionego na czas określony” – Sędziowie pokoju i sędziowie sądu powszechnego – Odmienne traktowanie – Klauzula 4 – Zasada niedyskryminacji – Pojęcie „powodów o charakterze obiektywnym”]

(2020/C 297/10)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Giudice di pace di Bologna

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: UX

Strona pozwana: Governo della Repubblica italiana

Sentencja

- 1) Artykuł 267 TFUE należy interpretować w ten sposób, że giudice di pace (sędzia pokoju, Włochy) jest objęty zakresem pojęcia „sądu jednego z państw członkowskich” w rozumieniu tego artykułu.
- 2) Artykuł 7 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/88/WE z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy i art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że sędzia pokoju, który w ramach swoich funkcji świadczy rzeczywistą i efektywną pracę, która nie ma charakteru ani wyłącznie marginalnego, ani pomocniczego, i za którą otrzymuje on rekompensatę mającą charakter wynagrodzenia, może być objęty zakresem pojęcia „pracownika” w rozumieniu tych przepisów, czego zweryfikowanie należy do sądu odsyłającego.
- 3) Klauzulę 2 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego w dniu 18 marca 1999 r., załączonego do dyrektywy Rady 1999/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. dotyczącej Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego przez Europejską Unię Konfederacji Przemysłowych i Pracodawców (UNICE), Europejskie Centrum Przedsiębiorstw Publicznych (CEEP) oraz Europejską Konfederację Związków Zawodowych (ETUC), należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „pracownika zatrudnionego na czas określony” zawarte w tym przepisie może obejmować sędziego pokoju mianowanego na czas określony, który w ramach swoich funkcji świadczy rzeczywistą i efektywną pracę, która nie ma charakteru ani wyłącznie marginalnego ani pomocniczego, i za którą otrzymuje on rekompensatę mającą charakter wynagrodzenia, czego zweryfikowanie należy do sądu odsyłającego.
- 4) Klauzulę 4 pkt 1 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego w dniu 18 marca 1999 r., załączonego do dyrektywy Rady 1999/70, należy interpretować w ten sposób, że stoi ona na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które nie przewiduje prawa sędziego pokoju do korzystania z corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego w wymiarze 30 dni, takiego jak przewidziany dla sędziów sądów powszechnych, w przypadku gdy ów sędzia pokoju jest objęty zakresem pojęcia „pracownika zatrudnionego na czas określony” w rozumieniu klauzuli 2 pkt 1 tego porozumienia ramowego oraz znajduje się on w sytuacji porównywalnej do sytuacji sędziego sądu powszechnego, chyba że taka różnica w traktowaniu jest uzasadniona różnicami w wymaganych kwalifikacjach i charakterem zadań, za wykonywanie których sędziowie ci przyjmują odpowiedzialność, czego zweryfikowanie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 25 z 21.1.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato – Włochy) – OC i in., Adusbef, Federconsumatori, PB i in., QA i in. / Banca d'Italia, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Economia e delle Finanze

(Sprawa C-686/18) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Dopuszczalność – Artykuł 63 i nast. TFUE – Swobodny przepływ kapitału – Artykuł 107 i nast. TFUE – Pomoc państwa – Artykuły 16 i 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Wolność prowadzenia działalności gospodarczej – Prawo własności – Rozporządzenie (UE) nr 575/2013 – Wymogi ostrożnościowe dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych – Artykuł 29 – Rozporządzenie (UE) nr 1024/2013 – Artykuł 6 ust. 4 – Nadzór ostrożnościowy nad instytucjami kredytowymi – Szczególne zadania powierzone Europejskiemu Bankowi Centralnemu (EBC) – Rozporządzenie delegowane (UE) nr 241/2014 – Regulacyjne standardy techniczne dotyczące wymogów w zakresie funduszy własnych obowiązujących instytucje – Uregulowanie krajowe nakładające próg aktywów na banki spółdzielcze utworzone w formie spółdzielni i umożliwiające ograniczenie prawa do wykupu akcji występujących wspólników]

(2020/C 297/11)

Język postępowania: włoski.

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: OC i in., Adusbef, Federconsumatori, PB i in., QA i in.

Strona przeciwna: Banca d'Italia, Presidenza del Consiglio dei Ministri, Ministero dell'Economia e delle Finanze

Przy udziale: Banca Popolare di Sondrio ScpA, Veneto Banca ScpA, Banco Popolare – Società Cooperativa, Coordinamento delle associazioni per la tutela dell'ambiente e dei diritti degli utenti e consumatori (Codacons), Banco BPM SpA, Unione di Banche Italiane – Ubi Banca SpA, Banca Popolare di Milano, Amber Capital Italia SGR SpA, RZ i in., Amber Capital UK LLP, Unione di Banche Italiane – Ubi Banca ScpA, Banca Popolare di Vicenza ScpA, Banca Popolare dell'Etruria e del Lazio SC

Sentencja

- 1) Artykuł 29 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012, art. 10 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 241/2014 z dnia 7 stycznia 2014 r. uzupełniającego rozporządzenie nr 575/2013 w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących wymogów w zakresie funduszy własnych obowiązujących instytucje oraz art. 16 i 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego zabraniającemu bankom spółdzielczym z siedzibą w tym państwie odmowy wykupu instrumentów funduszy własnych, które to uregulowanie umożliwia wszakże owym bankom odroczenie na czas nieokreślony wykupu udziału występującego wspólnika oraz ograniczenie kwoty tego wykupu w całości lub w części, o ile ograniczenia wykupu zastosowane w ramach wykonywania tego uprawnienia nie wykraczają poza to, co w świetle sytuacji ostrożnościowej rzeczonych banków jest konieczne dla zapewnienia, aby emitowane przez nie instrumenty kapitałowe kwalifikowały się jako instrumenty w kapitale podstawowym Tier I, przy uwzględnieniu w szczególności elementów, o których mowa w art. 10 ust. 3 rozporządzenia delegowanego nr 241/2014, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.
- 2) Artykuł 63 i nast. TFUE należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego ustanawiającemu próg aktywów dla prowadzenia działalności bankowej przez banki spółdzielcze z siedzibą w tym państwie członkowskim utworzone w formie spółdzielni akcyjnych z ograniczoną odpowiedzialnością, powyżej którego to progu owe banki mają obowiązek przekształcić się w spółki akcyjne, zmniejszyć stan swoich aktywów poniżej tego progu lub postawić się w stan likwidacji, o ile uregulowanie to jest właściwe dla zagwarantowania osiągnięcia zamierzonych przez nie celów interesu ogólnego i nie wykracza poza to, co jest konieczne dla ich osiągnięcia, czego zbadanie należy do sądu odsyłającego.

⁽¹⁾ Dz.U. C 35 z 28.1.2019.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 lipca 2020 r. – ACTC GmbH / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO), Taiga AB

(Sprawa C-714/18 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Znak towarowy Unii Europejskiej – Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 – Zgłoszenie do rejestracji słownego unijnego znaku towarowego tigha – Sprzeciw właściciela wcześniejszego unijnego znaku towarowego TAIGA – Częściowa odmowa rejestracji zgłoszonego znaku towarowego – Artykuł 8 ust. 1 lit. b) – Ocena prawdopodobieństwa wprowadzenia w błąd – Ocena podobieństwa kolidujących ze sobą oznaczeń pod względem konceptualnym – Artykuł 42 ust. 2 – Dowód rzeczywistego używania wcześniejszego znaku towarowego – Dowód używania „w odniesieniu do części towarów lub usług” – Wydzielenie niezależnej podkategorii towarów]

(2020/C 297/12)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: ACTC GmbH (przedstawiciele: V. Hoene, D. Eickemeier i S. Gantenbrink, Rechtsanwälte)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciel: D. Gája, pełnomocnik), Taiga AB (przedstawiciele: C. Eckhartt, A. von Mühlendahl, K. Thanbichler-Brandl i C. Fluhme, Rechtsanwälte)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje w części odrzucone, a w pozostałym zakresie oddalone.
- 2) ACTC GmbH zostaje obciążona kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. C 82 z 4.3.2019.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 16 lipca 2020 r. – Komisja Europejska / Węgry

(Sprawa C-771/18) ⁽¹⁾

[Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego – Rynki wewnętrzne energii elektrycznej i gazu ziemnego – Systemy przesyłowe energii elektrycznej i gazu ziemnego – Warunki dostępu – Rozporządzenie (WE) nr 714/2009 – Artykuł 14 ust. 1 – Rozporządzenie (WE) nr 715/2009 – Artykuł 13 ust. 1 – Koszty – Ustalanie opłat za dostęp do sieci – Dyrektywa 2009/72/WE – Artykuł 37 ust. 17 – Dyrektywa 2009/73/WE – Artykuł 41 ust. 17 – Wewnętrzne środki odwoławcze – Zasada skutecznej ochrony sądowej]

(2020/C 297/13)

Język postępowania: węgierski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: O. Beynet i K. Talabér-Ritz, pełnomocnik)

Strona przeciwna: Węgry (przedstawiciele: początkowo M.Z. Fehér i Z. Wagner, następnie M.Z. Fehér, pełnomocnik)

Sentencja

- 1) Nie zapewniając prawa do skutecznego środka odwoławczego od rozporządzeń krajowego organu regulacyjnego ustalających opłaty za dostęp do sieci, Węgry uchybiły zobowiązaniom ciążącym na nich na mocy art. 37 ust. 17 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE oraz art. 41 ust. 17 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylającej dyrektywę 2003/55/WE.

- 2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 3) Komisja Europejska i Węgry pokrywają własne koszty postępowania.

(¹) Dz.U. C 139 z 15.4.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Antwerpen – Belgia) – Belgische Staat, reprezentowane przez Minister van Werk, Economie en Consumenten, odpowiedzialnego za Buitenlandse handel, oraz przez Directeur-Generaal van de Algemene Directie Controle en Bemiddeling van de FOD Economie, K.M.O., Middenstand en Energie, obecnie Algemene Directie Economische Inspectie; Directeur-Generaal van de Algemene Directie Controle en Bemiddeling van de FOD Economie, K.M.O., Middenstand en Energie, obecnie Algemene Directie Economische Inspectie / Movic BV; Events Belgium BV; Leisure Tickets & Activities International BV

(Sprawa C-73/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Artykuł 1 ust. 1 – Zakres stosowania – Pojęcie „spraw cywilnych i handlowych” – Powództwo o zaniechanie nieuczciwych praktyk handlowych wniesione przez organ publiczny w celu ochrony interesów konsumentów]

(2020/C 297/14)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Antwerpen

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Belgische Staat, reprezentowane przez Minister van Werk, Economie en Consumenten, odpowiedzialnego za Buitenlandse handel, oraz przez Directeur-Generaal van de Algemene Directie Controle en Bemiddeling van de FOD Economie, K.M.O., Middenstand en Energie, obecnie Algemene Directie Economische Inspectie; Directeur-Generaal van de Algemene Directie Controle en Bemiddeling van de FOD Economie, K.M.O., Middenstand en Energie, obecnie Algemene Directie Economische Inspectie

Strona pozwana: Movic BV; Events Belgium BV; Leisure Tickets & Activities International BV

Sentencja

Wykładni art. 1 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy dokonywać w ten sposób, że zawarte w tym przepisie pojęcie „sprawy cywilne i handlowe” obejmuje spory między organami państwa członkowskiego a przedsiębiorcami mającymi siedzibę w innym państwie członkowskim, w ramach których organy te żądają tytułem głównym stwierdzenia istnienia naruszeń stanowiących w ocenie tych organów niezgodne z prawem nieuczciwe praktyki handlowe i nakazania ich zaprzestania, a także, tytułem żądania dodatkowego, nakazania upublicznienia orzeczenia i nałożenia kary pieniężnej.

(¹) Dz.U. C 139 z 15.4.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Lietuvos Aukščiausiasis Teismas – Litwa) – postępowanie wszczęte przez E.E.

(Sprawa C-80/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Rozporządzenie (UE) nr 650/2012 – Zakres stosowania – Pojęcie „sprawy spadkowej mającej skutki transgraniczne” – Pojęcie „miejsca zwykłego pobytu zmarłego” – Artykuł 3 ust. 2 – Pojęcie „sądu” – Poddanie notariuszy przepisom jurysdykcyjnym – Artykuł 3 ust. 1 lit. g) i i) – Pojęcie „orzeczenia” i „dokumentu urzędowego” – Artykuł 5, 7 i 22 – Umowa prorogacyjna w sprawie wyboru sądu i wyboru prawa właściwego dla dziedziczenia – Artykuł 83 ust. 2 i 4 – Przepisy przejściowe]

(2020/C 297/15)

Język postępowania: litewski

Sąd odsyłający

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas

Strona w postępowaniu głównym

E.E.

przy udziale: Kauno miasto 4-ojo notaro biuro notarė Virginija Jarienė, K.-D.E.

Sentencja

- 1) Rozporządzenie (UE) nr 650/2012 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 lipca 2012 r. w sprawie jurysdykcji, prawa właściwego, uznawania i wykonywania orzeczeń, przyjmowania i wykonywania dokumentów urzędowych dotyczących dziedziczenia oraz w sprawie ustanowienia europejskiego poświadczenia spadkowego należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „sprawy spadkowej mającej skutki transgraniczne” obejmuje sytuację, gdy zmarły, będący obywatelem państwa członkowskiego, w chwili śmierci zamieszkiwał w innym państwie członkowskim, lecz nie zerwał więzi łączących go z pierwszym z tych państw członkowskich, w którym znajdują się składniki majątku należące do masy spadkowej, podczas gdy osoby, które mogłyby zostać powołane do dziedziczenia, mają miejsce zamieszkania w tych dwóch państwach członkowskich. Ostatnie miejsce zwykłego pobytu zmarłego w rozumieniu tego rozporządzenia powinien ustalić organ zajmujący się sprawą spadkową w jednym z tych państw członkowskich.
- 2) Artykuł 3 ust. 2 rozporządzenia nr 650/2012 należy interpretować w ten sposób, że – z zastrzeżeniem weryfikacji przez sąd odsyłający – wydając krajowe poświadczenie dziedziczenia, litewscy notariusze nie wykonują funkcji sądowych. Na sądzie odsyłającym ciąży jednakowoż obowiązek ustalenia, czy działają oni na podstawie przekazania uprawnień przez organ sądowy lub pod kontrolą organu sądowego i, w konsekwencji, czy można ich uznać za „sądy” w rozumieniu rzeczonoego przepisu.
- 3) Artykuł 3 ust. 1 lit. g) rozporządzenia nr 650/2012 należy interpretować w ten sposób, że w sytuacji gdy sąd odsyłający doszedłby do wniosku, że litewskich notariuszy można uznać za „sądy” w rozumieniu owego rozporządzenia, poświadczenie dziedziczenia, takie jak to, które wydają, można uznać za „orzeczenie” w rozumieniu przywołanego przepisu i w związku z tym dla celów jego wydania notariusze ci mogą stosować przepisy jurysdykcyjne ustanowione w rozdziale II rzeczonoego rozporządzenia.
- 4) Artykuły 4 i 59 rozporządzenia nr 650/2012 należy interpretować w ten sposób, że notariusz w państwie członkowskim, który nie jest uznawany za „sąd” w rozumieniu owego rozporządzenia, może, bez konieczności stosowania ogólnych przepisów jurysdykcyjnych przewidzianych przez rzeczono rozporządzenie, wydawać krajowe poświadczenia dziedziczenia. Jeżeli sąd odsyłający dojdzie do wniosku, że poświadczenia te spełniają wymogi ustanowione w art. 3 ust. 1 lit. i) tego samego rozporządzenia i w związku z tym można je uznawać za „dokumenty urzędowe” w rozumieniu tego samego przepisu, wywołują one w innych państwach członkowskich skutki, jakie art. 59 ust. 1 i art. 60 ust. 1 rozporządzenia nr 650/2012 przypisują dokumentom urzędowym.
- 5) Artykuły 4, 5, 7 i 22 oraz art. 83 ust. 2 i 4 rozporządzenia nr 650/2012 należy interpretować w ten sposób, że wola spadkodawcy oraz umowa między osobami, które mogłyby zostać powołane do dziedziczenia, mogą prowadzić do określenia sądu właściwego w sprawach spadkowych i do stosowania prawa spadkowego państwa członkowskiego innego, niż wynikałoby to z zastosowania kryteriów ustanowionych w tym rozporządzeniu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 148 z 29.4.2019.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Düsseldorf – Niemcy) – Pfeifer & Langen GmbH & Co. KG / Hauptzollamt Köln

(Sprawa C-97/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Kodeks celny – Zgłoszenia celne – Artykuł 78 tego kodeksu – Kontrola zgłoszenia celnego – Nazwa zgłaszającego – Zmiana informacji dotyczących osoby zgłaszającego w celu wykazania istnienia stosunku przedstawicielstwa pośredniego – Pośrednie reprezentowanie osoby, która uzyskała świadectwo przywózowe]

(2020/C 297/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pfeifer & Langen GmbH & Co. KG

Strona przeciwna: Hauptzollamt Köln

Sentencja

Artykuł 78 ust. 3 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny należy interpretować w ten sposób, że organy celne mogą uwzględnić wniosek o dokonanie kontroli zgłoszenia celnego mający na celu ujawnienie istnienia stosunku przedstawicielstwa pośredniego między, z jednej strony, umocowanym, który omyłkowo wskazał, że działa wyłącznie we własnym imieniu i na własną rzecz, mimo że posiadał umocowanie od posiadacza świadectwa przywózowego, a, z drugiej strony, mocodawcą, na rzecz którego zgłoszenie zostało dokonane.

⁽¹⁾ Dz.U. C 182 z 27.5.2019.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Corte suprema di cassazione – Włochy) – Presidenza del Consiglio dei Ministri / BV

(Sprawa C-129/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2004/80/WE – Artykuł 12 ust. 2 – Krajowe systemy kompensaty dla ofiar umyślnych przestępstw z użyciem przemocy gwarantujące sprawiedliwą i odpowiednią kompensatę – Zakres stosowania – Ofiara mająca miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego, w którym zostało popełnione umyślne przestępstwo z użyciem przemocy – Obowiązek objęcia tej ofiary krajowym systemem kompensaty – Pojęcie „sprawiedliwej i odpowiedniej kompensaty” – Odpowiedzialność państw członkowskich w wypadku naruszenia prawa Unii]

(2020/C 297/17)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Presidenza del Consiglio dei Ministri

Strona pozwana: BV

przy udziale: Procura della Repubblica di Torino

Sentencja

- 1) Prawo Unii należy interpretować w ten sposób, że system odpowiedzialności pozaumownej państwa członkowskiego za szkodę spowodowaną naruszeniem tego prawa znajduje zastosowanie ze względu na to, iż to państwo członkowskie nie dokonało we właściwym czasie transpozycji art. 12 ust. 2 dyrektywy Rady 2004/80/WE z dnia 29 kwietnia 2004 r. odnoszącej się do kompensaty dla ofiar przestępstw w odniesieniu do ofiar mających miejsce zamieszkania w owym państwie członkowskim, na którego terytorium popełniono umyślne przestępstwo z użyciem przemocy.
- 2) Artykuł 12 ust. 2 dyrektywy 2004/80 należy interpretować w ten sposób, że ryczałtowego odszkodowania przyznanego ofiarom przestępstwa związanego z użyciem przemocy na tle seksualnym w ramach krajowego systemu kompensaty dla ofiar umyślnych przestępstw z użyciem przemocy nie można uznać za „sprawiedliwe i odpowiednie” w rozumieniu tego przepisu, jeżeli zostało ustalone bez uwzględnienia powagi konsekwencji, jakie ma dla ofiar popełnione przestępstwo, a zatem nie stanowi ono odpowiedniego wkładu w naprawienie poniesionej szkody majątkowej i niemajątkowej.

(¹) Dz.U. C 182 z 27.5.2019.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Conseil d'État – Belgia) – B.M.M. (C-133/19 i C-136/19), B.S. (C-133/19), B.M. (C-136/19), B.M.O. (C-137/19) / Państwo belgijskie

(Sprawy połączone C-133/19, C-136/19 i C-137/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Polityka imigracyjna – Prawo do łączenia rodzin – Dyrektywa 2003/86/WE – Artykuł 4 ust. 1 – Pojęcie „małoletniego dziecka” – Artykuł 24 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Najlepszy interes dziecka – Artykuł 47 karty praw podstawowych – Prawo do skutecznego środka prawnego – Dzieci członka rodziny rozdzielonej, które osiągnęły pełnoletniość w trakcie postępowania w sprawie wydania decyzji lub w trakcie postępowania sądowego w sprawie decyzji o odrzuceniu wniosku w sprawie łączenia rodziny]

(2020/C 297/18)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: B.M.M. (C-133-19 i C-136/19), B.S. (C-133/19), B.M. (C-136/19), B.M.O. (C-137/19)

Strona pozwana: Państwo belgijskie

Sentencja

- 1) Artykuł 4 ust. 1 akapit pierwszy lit. c) dyrektywy Rady 2003/86/WE z dnia 22 września 2003 r. w sprawie prawa do łączenia rodzin należy interpretować w ten sposób, że datą, do której należy się odnieść w celu ustalenia, czy obywatel państwa trzeciego lub bezpaństwowiec niepozostający w związku małżeńskim jest małoletnim dzieckiem w rozumieniu tego przepisu, jest data złożenia wniosku o zezwolenie na wjazd i pobyt do celów łączenia rodzin w odniesieniu do małoletnich dzieci, a nie data rozstrzygnięcia tego wniosku przez właściwe organy tego państwa członkowskiego, w odpowiednim przypadku w następstwie zaskarżenia decyzji o odrzuceniu takiego wniosku.
- 2) Artykuł 18 dyrektywy 2003/86 w związku z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie temu, aby skarga na odrzucenie wniosku w sprawie łączenia rodziny małoletniego dziecka została odrzucona jako niedopuszczalna z tego jedynie powodu, że dziecko osiągnęło pełnoletniość w trakcie postępowania sądowego.

(¹) Dz.U. C 164 z 13.5.2019.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Juzgado de Primera Instancia n° 17 de Palma de Mallorca, Juzgado de Primera Instancia e Instrucción de Ceuta – Hiszpania) – CY / Caixabank SA (C-224/19); LG, PK / Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (C-259/19)

(Sprawy połączone C-224/19 i C-259/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 93/13/EWG – Artykuły 6 i 7 – Umowy zawierane z konsumentami – Kredyty hipoteczne – Nieuczciwe warunki umowne – Warunek umowny zobowiązujący kredytobiorcę do pokrycia całości kosztów ustanowienia i wykreślenia hipoteki – Skutki stwierdzenia nieważności tych warunków umownych – Zakres uprawnień sądu krajowego w odniesieniu do warunku umownego uznanego za „nieuczciwy” – Podział kosztów – Stosowanie przepisów krajowych o charakterze zastępczym – Artykuł 3 ust. 1 – Ocena nieuczciwego charakteru warunków umownych – Artykuł 4 ust. 2 – Wyłączenie warunków umownych dotyczących określenia głównego przedmiotu umowy lub relacji ceny i wynagrodzenia do dostarczonych w zamian towarów lub usług – Przesłanka – Artykuł 5 – Obowiązek formułowania warunków umownych prostym i zrozumiałym językiem – Koszty – Przedawnienie – Zasada skuteczności]

(2020/C 297/19)

Język postępowania: hiszpański

Sądy odsyłające

Juzgado de Primera Instancia n° 17 de Palma de Mallorca, Juzgado de Primera Instancia e Instrucción de Ceuta

Strony w postępowaniach głównych

Strony skarżące: CY (C-224/19); LG, PK (C-259/19)

Strony pozwane: Caixabank SA (C-224/19), Banco Bilbao Vizcaya Argentaria SA (C-259/19)

Sentencja

- 1) Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie temu, aby w razie nieważności nieuczciwego warunku umownego obciążającego konsumenta obowiązkiem pokrycia całości kosztów ustanowienia i wykreślenia hipoteki sąd krajowy odmówił konsumentowi zwrotu kwot uiszczonych na podstawie takiego warunku, chyba że przepisy prawa krajowego, które znalazłyby zastosowanie w braku takiego warunku, nakładają na konsumenta obowiązek pokrycia całości lub części tych kosztów.
- 2) Artykuł 3, art. 4 ust. 2 i art. 5 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że za warunki umowy wchodzące w zakres pojęcia „głównego przedmiotu umowy” należy uważać warunki, które określają podstawowe świadczenia w ramach danej umowy i które z tego względu charakteryzują tę umowę. Natomiast warunki, które wykazują charakter posiłkowy względem warunków definiujących samą istotę stosunku umownego, nie mogą być objęte rzeczonym pojęciem. Okoliczność, że prowizja za udzielenie kredytu hipotecznego została ujęta w jego całkowitym koszcie, nie może przesądzać o jej charakterze podstawowego świadczenia tego kredytu. W każdym wypadku sąd państwa członkowskiego ma obowiązek przeprowadzić kontrolę jasności i zrozumiałości warunku umownego dotyczącego głównego przedmiotu umowy, niezależnie od tego, czy to państwo członkowskie dokonało transpozycji art. 4 ust. 2 tej dyrektywy do swojego porządku prawnego.
- 3) Artykuł 3 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że warunek zawartej między konsumentem a instytucją finansową umowy kredytu nakładający na konsumenta obowiązek zapłaty prowizji za udzielenie kredytu może stwarzać na niekorzyść konsumenta, w sprzeczności z wymogiem dobrej wiary, znaczącą nierównowagę wynikających z umowy praw i obowiązków jej stron w sytuacji, gdy instytucja finansowa nie wykaże, że wspomniana prowizja odpowiada rzeczywiście wykonanym przez nią usługom i poniesionym kosztom, czego ustalenie należy do sądu odsyłającego.
- 4) Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 należy interpretować w ten sposób, że nie stoją one na przeszkodzie temu, aby wystąpienie z powództwem o uznanie skutków restytucyjnych stwierdzenia nieważności nieuczciwego warunku umownego było obwarowane terminem przedawnienia, o ile moment rozpoczęcia biegu tego terminu i jego długość nie czynią praktycznie niemożliwym lub nadmiernie utrudnionym korzystania przez konsumenta z prawa do żądania stosownych zwrotów opłat.

- 5) Artykuł 6 ust. 1 i art. 7 ust. 1 dyrektywy 93/13 oraz zasadę skuteczności należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uregulowaniom pozwalającym na obciążenie konsumenta częścią kosztów postępowania, stosownie do wysokości kwot nienależnie zapłaconych, które zostały mu zwrócone w wyniku stwierdzenia nieważności warunku umownego ze względu na jego nieuczciwy charakter, jeśli takie uregulowania stanowią istotną przeszkodę mogącą zniechęcić konsumentów do korzystania z przyznanego przez dyrektywę 93/13 prawa do skutecznej kontroli sądowej potencjalnie nieuczciwego charakteru warunków umownych.

(¹) Dz.U. C 246 z 22.7.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul București – Rumunia) – JE / KF

(Sprawa C-249/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Rozporządzenie (UE) nr 1259/2010 – Wzmocniona współpraca w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodu i separacji prawnej – Jednolite zasady – Artykuł 10 – Stosowanie prawa państwa sądu orzekającego (lex fori)]

(2020/C 297/20)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul București

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: JE

Strona pozwana: KF

Sentencja

Artykuł 10 rozporządzenia Rady (UE) nr 1259/2010 z dnia 20 grudnia 2010 r. w sprawie wprowadzenia w życie wzmocnionej współpracy w dziedzinie prawa właściwego dla rozwodu i separacji prawnej należy interpretować w ten sposób, że sformułowanie „[w] przypadku gdy prawo właściwe wyznaczone na mocy art. 5 lub 8 nie przewiduje rozwodu” dotyczy wyłącznie sytuacji, w której właściwe prawo obce nie przewiduje rozwodu w jakiegokolwiek formie.

(¹) Dz.U. C 206 z 17.6.2019.

Wyrok Trybunału (dziewiąta izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal da Relação de Guimarães – Portugalia) – MH, NI / OJ, Novo Banco SA

(Sprawa C-253/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Postępowanie upadłościowe – Rozporządzenie (UE) 2015/848 – Artykuł 3 – Jurysdykcja międzynarodowa – Główny ośrodek podstawowej działalności dłużnika – Osoba fizyczna nieprowadząca niezależnej działalności gospodarczej ani zawodowej – Wzruszalne domniemanie, w myśl którego główny ośrodek podstawowej działalności takiej osoby znajduje się w miejscu jej zwykłego pobytu – Obalenie tego domniemanie – Sytuacja, w której jedyna nieruchomość dłużnika jest położona poza państwem członkowskim miejsca jego zwykłego pobytu]

(2020/C 297/21)

Język postępowania: portugalski

Sąd odsyłający

Tribunal da Relação de Guimarães

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca środek odwoławczy: MH, NI

Druga strona postępowania: OJ, Novo Banco SA

Sentencja

Artykuł 3 ust. 1 akapity pierwszy i czwarty rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/848 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie postępowania upadłościowego należy interpretować w ten sposób, że ustanowione w nim domniemanie dla celów ustalenia jurysdykcji międzynarodowej do wszczęcia postępowania upadłościowego, zgodnie z którym głównym ośrodkiem podstawowej działalności osoby fizycznej niewykonującej niezależnej działalności gospodarczej ani zawodowej jest miejsce jej zwykłego pobytu, nie zostaje obalone przez sam fakt, że jedyna nieruchomości tej osoby jest położona poza państwem członkowskim miejsca jej zwykłego pobytu.

(¹) Dz.U. C 206 z 17.6.2019.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio – Włochy) – WWF Italia o.n.l.u.s. i in. / Presidenza del Consiglio dei Ministri, Azienda Nazionale Autonoma Strade SpA (ANAS)

(Sprawa C-411/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Środowisko naturalne – Dyrektywa 92/43/EWG – Artykuł 6 – Ochrona siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory – Specjalne obszary ochrony – Realizacja odcinka drogowego – Ocena skutków tego przedsięwzięcia dla danego specjalnego obszaru ochrony – Pozwolenie – Powody o charakterze zasadniczym wynikające z nadrzędnego interesu publicznego]

(2020/C 297/22)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: WWF Italia o.n.l.u.s., Lega Italiana Protezione Uccelli o.n.l.u.s., Gruppo di Intervento Giuridico o.n.l.u.s., Italia Nostra o.n.l.u.s., Forum Ambientalista, FC i in.

Strona pozwana: Presidenza del Consiglio dei Ministri, Azienda Nazionale Autonoma Strade SpA (ANAS)

Sentencja

- 1) Artykuł 6 dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu, które zezwala na kontynuowanie z powodów o charakterze zasadniczym wynikających z nadrzędnego interesu publicznego postępowania w sprawie udzielenia pozwolenia na plan lub przedsięwzięcie, którego skutki dla specjalnego obszaru ochrony nie mogą zostać złagodzone i w odniesieniu do którego właściwy organ władzy publicznej wydał już negatywną opinię, chyba że istnieje alternatywne rozwiązanie mniej niekorzystne dla integralności danego obszaru, co powinien zweryfikować sąd odsyłający.
- 2) W przypadku gdy plan lub przedsięwzięcie były przedmiotem negatywnej oceny jego skutków dla specjalnego obszaru ochrony na podstawie art. 6 ust. 3 dyrektywy 92/43 i gdy dane państwo członkowskie postanowiło jednak, na podstawie ust. 4 tego artykułu, zrealizować je z powodów o charakterze zasadniczym wynikających z nadrzędnego interesu publicznego, art. 6 tej dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu, które pozwala na to, by ów plan lub przedsięwzięcie zostały uzupełnione środkami łagodzącymi ich oddziaływanie na ten obszar po ich negatywnej ocenie zgodnie z ust. 3 tego artykułu i przed ich ostatecznym przyjęciem na podstawie ust. 4 tego artykułu i by ocena tego oddziaływania była kontynuowana. Natomiast art. 6 dyrektywy 92/43 nie sprzeciwia się w tym samym przypadku uregulowaniu krajowemu umożliwiającemu określenie środków kompensujących w ramach tej samej decyzji, o ile spełnione są również pozostałe przesłanki wykonania art. 6 ust. 4 tej dyrektywy.

- 3) Dyrektywę 92/43 należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się ona uregulowaniu krajowemu przewidującemu, iż wnioskodawca sporządzi studium oddziaływania danego planu lub przedsięwzięcia na dany specjalny obszar ochrony, na podstawie którego właściwy organ przeprowadzi ocenę tego oddziaływania. Dyrektywa ta sprzeciwia się natomiast uregulowaniu krajowemu pozwalającemu wnioskodawcy na włączenie do ostatecznego planu lub przedsięwzięcia wymogów, uwag i zaleceń krajobrazowych i środowiskowych, po tym jak ów plan lub przedsięwzięcie były przedmiotem negatywnej oceny przez właściwy organ, a zmieniony w ten sposób plan lub przedsięwzięcie nie musi być przedmiotem ponownej oceny ze strony tego organu.
- 4) Dyrektywę 92/43 należy interpretować w ten sposób, że o ile pozostawia ona państwom członkowskim zadanie wyznaczenia organu właściwego do dokonania oceny oddziaływania danego planu lub przedsięwzięcia na specjalny obszar ochrony z poszanowaniem kryteriów określonych w orzecznictwie Trybunału, o tyle sprzeciwia się ona temu, by jakkolwiek organ po jej przeprowadzeniu kontynuował lub uzupełniał tę ocenę.

(¹) Dz.U. C 328 z 30.9.2019.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel București – Rumunia) – Cabinet de avocat UR / Administrația Sector 3 a Finanțelor Publice prin Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, Administrația Sector 3 a Finanțelor Publice, MJ, NK

(Sprawa C-424/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2006/112/WE – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Artykuł 9 ust. 1 – Pojęcie „podatnika” – Osoba wykonująca zawód adwokata – Prawomocne orzeczenie sądu – Zasada powagi rzeczy osądzonej – Zakres tej zasady w sytuacji gdy orzeczenie to jest niezgodne z prawem Unii]

(2020/C 297/23)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel București

Strony w postępowaniu głównym

Wnosząca odwołanie: Cabinet de avocat UR

Druga strona postępowania: Administrația Sector 3 a Finanțelor Publice prin Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, Administrația Sector 3 a Finanțelor Publice, MJ, NK

Sentencja

- 1) Artykuł 9 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że osoba wykonująca zawód adwokata powinna być uznana za „podatnika” w rozumieniu tego przepisu.
- 2) Prawo Unii stoi na przeszkodzie temu, aby sąd krajowy w ramach sporu dotyczącego podatku od wartości dodanej (VAT) zastosował zasadę powagi rzeczy osądzonej, w sytuacji gdy spór ten nie dotyczy tego samego okresu podatkowego, co okres podatkowy rozpatrywany w sporze zakończonym orzeczeniem sądowym korzystającym z takiej powagi rzeczy osądzonej, ani gdy te dwa spory nie mają takiego samego przedmiotu, a stosowanie tej zasady uniemożliwiłoby rzeczonemu sądowi uwzględnienie uregulowań Unii w dziedzinie VAT.

(¹) Dz.U. C 288 z 26.8.2019.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 16 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione tributaria regionale della Campania – Włochy) – Antonio Capaldo SpA / Agenzia delle dogane e dei monopoli – Ufficio delle dogane di Salerno

(Sprawa C-496/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Unia celna – Wspólnotowy kodeks celny – Rozporządzenie (EWG) nr 2913/92 – Kontrola towarów – Wniosek o kontrolę zgłoszenia celnego – Kontrola po zwolnieniu towarów]

(2020/C 297/24)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione tributaria regionale della Campania

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Antonio Capaldo SpA

Strona przeciwna: Agenzia delle dogane e dei monopoli – Ufficio delle dogane di Salerno

Sentencja

Artykuł 78 rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny należy interpretować w ten sposób, iż nie stoi on na przeszkodzie wszczęciu procedury kontroli zgłoszenia celnego, o której mowa w tym przepisie nawet wówczas, gdy dane towary zostały w momencie wcześniejszego przywozu poddane fizycznym oględzinom potwierdzającym ich klasyfikację taryfową, co nie zostało zakwestionowane.

⁽¹⁾ Dz.U. C 257 z 21.10.2019.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 16 lipca 2020 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākā tiesa (Senāts) – Łotwa] – SIA „Soho Group” / Patērētāju tiesību aizsardzības centrs

(Sprawa C-686/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Umowy o kredyt konsumencki – Dyrektywa 2008/48/WE – Pojęcie „całkowitego kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta” – Koszty związane z przedłużeniem kredytu]

(2020/C 297/25)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākā tiesa (Senāts)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SIA „Soho Group”

Strona pozwana: Patērētāju tiesību aizsardzības centrs

Sentencja

Pojęcie „całkowitego kosztu kredytu ponoszonego przez konsumenta” zawarte w art. 3 lit. g) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylającej dyrektywę Rady 87/102/EWG należy interpretować w ten sposób, że pojęcie to obejmuje koszty z tytułu ewentualnego przedłużenia kredytu, w przypadku gdy z jednej strony konkretne i dokładne warunki jego ewentualnego przedłużenia, w tym okresu przedłużenia, stanowią część postanowień i warunków uzgodnionych między kredytodawcą a kredytobiorcą w umowie o kredyt, a z drugiej strony koszty te są znane kredytodawcy.

(¹) Dz.U. C 399 z 25.11.2019.

Odwołanie od postanowienia Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 25 marca 2019 r. w sprawie T-186/18, Abaco Energy i in. / Komisja, wniesione w dniu 6 czerwca 2019 r. przez Abaco Energy SA i in.

(Sprawa C-436/19 P)

(2020/C 297/26)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Abaco Energy SA i in. (przedstawiciel: P. Holtrop, abogado)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Postanowieniem z dnia 21 lipca 2020 r. Trybunał (siódma izba) orzekł, że odwołanie zostaje w części odrzucone jako oczywiście niedopuszczalne a w części oddalone jako oczywiście bezzasadne oraz że wnoszący odwołanie pokrywają własne koszty.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Alba Julia (Rumunia) w dniu 7 kwietnia 2020 r. – SC Avio Lucos SRL / Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură – Centrul județean Dolj, Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA) – Aparat Central

(Sprawa C-176/20)

(2020/C 297/27)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Alba Julia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SC Avio Lucos SRL

Strona pozwana: Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură – Centrul județean Dolj, Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA) – Aparat Central

Pytania prejudycjalne

1) Czy rozporządzenie (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 (¹) sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu stanowiącemu, że minimalne działania, które mają być prowadzone na gruntach rolnych utrzymywanych naturalnie w stanie odpowiednim do wypasu, polegają na wypasie zwierząt hodowanych przez rolnika?

- 2) Jeżeli wyżej wymienione prawo [Unii Europejskiej] nie sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu, o których mowa w pytaniu pierwszym, czy przepisy odpowiednio art. 4 ust. 1 lit. a) i c) oraz art. 9 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 1307 z dnia 17 grudnia 2013 r. można interpretować w ten sposób, że za „rolnika aktywnego zawodowo” można uznać osobę prawną, która zawarła umowę użytkowania w okolicznościach takich jak okoliczności postępowania głównego i która hoduje zwierzęta na podstawie określonych umów użyczenia zawartych z osobami fizycznymi, na mocy których użyczający nieodpłatnie powierzają biorącym zwierzęta, które posiadają w charakterze właścicieli, w celu ich wykorzystania do wypasu na obszarach wypasu udostępnionych przez biorących w uzgodnionych okresach czasu?
- 3) Czy przepisy art. 60 rozporządzenia (UE) nr 1306/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. w sprawie finansowania wspólnej polityki rolnej, zarządzania nią i monitorowania jej oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 352/78, (WE) nr 165/94, (WE) nr 2799/98, (WE) nr 814/2000, (WE) nr 1290/2005 i (WE) nr 485/2008⁽²⁾ należy interpretować w ten sposób, że za sztuczne warunki należy również uznać przypadek umowy użytkowania i niektórych umów użyczenia, takich jak te będące przedmiotem postępowania głównego?

⁽¹⁾ Dz.U. 2013, L 347, s. 608.

⁽²⁾ Dz.U. 2013, L 347, s. 549.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cureta de Apel București (Rumunia) w dniu 7 kwietnia 2020 r. – Fondul Proprietatea SA / Guvernul României, SC Complexul Energetic Hunedoara SA, în insolvență, Compania Națională de Transport a Energiei Electrice Transelectrica SA, SC Complexul Energetic Oltenia SA

(Sprawa C-179/20)

(2020/C 297/28)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Cureta de Apel București

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Fondul Proprietatea SA

Strona pozwana: Guvernul României, SC Complexul Energetic Hunedoara SA, în insolvență, Compania Națională de Transport a Energiei Electrice Transelectrica SA, SC Complexul Energetic Oltenia SA

Interwenient: Ministerul Economiei, Energiei și Mediului de Afaceri

Pytania prejudycjalne

- a) Czy przyjęcie przez państwo rumuńskie przepisów przewidujących, na rzecz dwóch spółek, których akcjonariuszem większościowym jest państwo:
- a.1. przyznanie priorytetowego dostępu do przesyłu i zobowiązanie operatora systemu przesyłowego do nabywania usług dodatkowych od tych spółek; oraz
 - a.2. przyznanie gwarantowanego dostępu do sieci elektroenergetycznych dla energii elektrycznej wytwarzanej przez wspomniane dwie spółki, który zapewni ciągłość ich działania;
- stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 107 TFUE, to znaczy środek finansowany przez państwo lub przy użyciu zasobów państwowych; czy pomoc ta jest selektywna i może wpływać na wymianę handlową między państwami członkowskimi? W przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy ta pomoc państwa podlega zgłoszeniu przewidzianemu w art. 108 ust. 3 TFUE?
- b) Czy przyznanie przez państwo rumuńskie prawa gwarantowanego dostępu do sieci elektroenergetycznej dwóm spółkom, których akcjonariuszem większościowym jest państwo, które to prawo zapewnia ciągłość działania owych spółek, jest zgodne z art. 15 ust. 4 dyrektywy 2009/72/WE⁽¹⁾?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylająca dyrektywę 2003/54/WE (Dz.U. 2009 L 211, s. 55).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Suceava (Rumunia) w dniu 23 kwietnia 2020 r. – BE, DT / Administrația Județeană a Finanțelor Publice Suceava, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Iași, Accer Ipurl Suceva – lichidator judiciar al BE, EP

(Sprawa C-182/20)

(2020/C 297/29)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Suceava

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BE, DT

Strona pozwana: Administrația Județeană a Finanțelor Publice Suceava, Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Iași, Accer Ipurl Suceva – lichidator judiciar al BE, EP

Pytanie prejudycjalne

Czy dyrektywa 2006/112/CE⁽¹⁾ i zasady neutralności podatkowej, prawa do odliczenia VAT i pewności obciążeń podatkowych stoją na przeszkodzie, w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym, przepisom krajowym, które wraz ze wszczęciem postępowania upadłościowego wobec podmiotu gospodarczego nakładają automatycznie i bez dalszej weryfikacji obowiązek dokonania korekty VAT w drodze odmowy prawa do odliczenia VAT związanego z transakcjami podlegającymi opodatkowaniu poprzedzającymi ogłoszenie upadłości oraz nakazują podmiotowi gospodarczemu zapłatę VAT podlegającego odliczeniu? Czy zasada proporcjonalności stoi na przeszkodzie, w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym, takim przepisom prawa krajowego, biorąc pod uwagę konsekwencje ekonomiczne dla podmiotu gospodarczego i ostateczny charakter takiej korekty?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (JO 2006, L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez rechtbank Overijssel (Niderlandy) w dniu 25 maja 2020 r. – XXXX / Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-217/20)

(2020/C 297/30)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Overijssel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: XXXX

Strona przeciwna: Staatssecretaris van Financiën

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2003/88/WE z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pracownik nie traci swojego wynagrodzenia lub jego części w związku ze skorzystaniem z prawa do corocznego urlopu? Czy też przepis ten należy interpretować w ten sposób, że pracownik zachowuje swoje wynagrodzenie w trakcie korzystania z prawa do corocznego urlopu, niezależnie od tego z jakiej przyczyny nie świadczy on pracy podczas urlopu?
- 2) Czy art. 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88 [...] należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom i praktykom krajowym, zgodnie z którymi pracownik niezdolny do pracy z powodu choroby zachowuje w trakcie korzystania z corocznego urlopu swoje wynagrodzenie do wysokości wynagrodzenia z chwili bezpośrednio poprzedzającej skorzystanie z tego urlopu, nawet jeśli ze względu na długi okres niezdolności do pracy wynagrodzenie to jest niższe niż to, które otrzymałby w przypadku pełnej zdolności do pracy?

- 3) Czy wynikające z art. 7 dyrektywy 2003/88 [...] oraz utrwalonego orzecznictwa unijnego prawo każdego pracownika do corocznego płatnego urlopu należy interpretować w ten sposób, że obniżenie tego wynagrodzenia w okresie urlopu wziętego w trakcie trwania okresu niezdolności do pracy jest sprzeczne z tym prawem?

(¹) Dz.U. 2003, L 299, s. 9.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Mureș (Rumunia)
w dniu 27 maja 2020 r. – Sindicatul Lucrătorilor din Transporturi, TD / SC Samidani Trans SRL**

(Sprawa C-218/20)

(2020/C 297/31)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Mureș

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sindicatul Lucrătorilor din Transporturi, TD

Strona pozwana: SC Samidani Trans SRL

Pytania prejudycjalne

- 1) Wykładnia art. 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) (¹): czy wybór prawa właściwego dla indywidualnej umowy o pracę wyklucza stosowanie prawa państwa, w którym pracownik zazwyczaj świadczył pracę, czy też fakt, iż dokonano wyboru prawa właściwego wyklucza stosowanie art. 8 ust. 1 zdanie drugie tego rozporządzenia?
- 2) Wykładnia art. 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I): czy płaca minimalna obowiązująca w państwie, w którym pracownik zazwyczaj świadczył pracę, stanowi prawo objęte zakresem „przepisów, których nie można wyłączyć w drodze umowy, na mocy prawa, jakie, w przypadku braku wyboru, byłoby właściwe”, zgodnie z art. 8 ust. 1 zdanie drugie tego rozporządzenia?
- 3) Wykładnia art. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I): czy wskazanie w indywidualnej umowie o pracę przepisów rumuńskiego kodeksu pracy jest równoważne z wyborem prawa rumuńskiego w zakresie, w jakim w Rumunii powszechnie wiadomo, że pracodawca z góry określa treść indywidualnej umowy o pracę.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) (Dz.U. 2008 L 177, s. 6).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Constanța
(Rumunia) w dniu 29 maja 2020 r. – Euro Delta Danube Srl / Agenția de Plăți și Intervenție pentru
Agricultură – Centrul Județean Tulcea**

(Sprawa C-225/20)

(2020/C 297/32)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Constanța

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: Euro Delta Danube Srl

Druga strona postępowania: Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură – Centrul Județean Tulcea

Pytanie prejudycjalne

- 1) Czy przepisy art. 2 pkt 23 i art. 19 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 640/2014 ⁽¹⁾ z dnia 11 marca 2014 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli oraz warunków odmowy lub wycofania płatności oraz do kar administracyjnych mających zastosowanie do płatności bezpośrednich, wsparcia rozwoju obszarów wiejskich oraz zasady wzajemnej zgodności, stoją na przeszkodzie uregulowaniu krajowemu, które w okolicznościach takich jak w postępowaniu głównym nakłada na rolnika kary administracyjne za zawyżenie deklaracji na tej podstawie, że nie spełnia on warunków kwalifikowalności w odniesieniu do obszaru uznanego za zawyżony, ponieważ uprawia obszar gruntów, na których znajdują się obiekty akwakultury, posiadany na podstawie umowy dzierżawy, nie przedstawiając dowodu wskazującego na zgodę wydzierżawiającego na wykorzystanie wspomnianych gruntów do celów rolniczych?

⁽¹⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 640/2014 z dnia 11 marca 2014 r. uzupełniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1306/2013 w odniesieniu do zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli oraz warunków odmowy lub wycofania płatności oraz do kar administracyjnych mających zastosowanie do płatności bezpośrednich, wsparcia rozwoju obszarów wiejskich oraz zasady wzajemnej zgodności (Dz.U. 2014 L 181, s. 48).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof
(Austria) w dniu 4 czerwca 2020 r. – WD / job-medium GmbH in Liquidation**

(Sprawa C-233/20)

(2020/C 297/33)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa i wnosząca skargę rewizyjną: WD

Strona pozwana i druga strona postępowania rewizyjnego: job-medium GmbH in Liquidation

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis krajowy, zgodnie z którym ekwiwalent za niewykorzystany urlop za bieżący (ostatni) rok pracy nie przysługuje, jeżeli pracownik bez ważnej przyczyny jednostronnie rozwiązuje stosunek pracy bez zachowania terminu wypowiedzenia („porzucenie pracy”), jest zgodny z art. 31 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 7 dyrektywy 2003/88/WE ⁽¹⁾?
- 2) W przypadku udzielenia na to pytanie odpowiedzi przeczącej:
 - 2.1) Czy należy wówczas dodatkowo zbadać, czy wykorzystanie urlopu przez pracownika było niemożliwe?
 - 2.2) W świetle jakich kryteriów należy zbadać tę kwestię?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy (Dz.U. 2003, L 299, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy) w dniu 5 czerwca 2020 r. – Federatie Nederlandse Vakbeweging / Heiploeg Seafood International BV, Heitrans International BV

(Sprawa C-237/20)

(2020/C 297/34)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hoge Raad der Nederlanden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Federatie Nederlandse Vakbeweging

Strona pozwana: Heiploeg Seafood International BV, Heitrans International BV

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ust. 1 dyrektywy 2001/23/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że warunek, zgodnie z którym „prowadzone jest postępowanie upadłościowe lub inne podobne postępowanie, wszczęte w celu likwidacji aktywów zbywającego”, jest spełniony, wtedy gdy
 - (i) upadłość zbywającego jest nieunikniona i tym samym zbywający jest rzeczywiście niewypłacalny,
 - (ii) zgodnie z prawem niderlandzkim celem postępowania upadłościowego jest osiągnięcie możliwie wysokiego dochodu dla ogółu wierzycieli poprzez likwidację majątku dłużnika oraz
 - (iii) w ramach tak zwanego pre-packu przejęcie (części) przedsiębiorstwa jest przygotowywane przed ogłoszeniem upadłości, a przeprowadzane jest dopiero po ogłoszeniu upadłości, przy czym
 - (iv) wyznaczony przez sąd potencjalny syndyk musi przed ogłoszeniem upadłości kierować się interesem ogółu wierzycieli, jak również interesem społecznym, takim jak zachowanie poziomu zatrudnienia, a wyznaczony przez sąd potencjalny sędzia-komisarz musi sprawować nad tym nadzór,
 - (v) celem pre-packu jest umożliwienie takiej likwidacji w późniejszym postępowaniu upadłościowym, w ramach której przedsiębiorstwo „going concern” (lub jego część) należące do aktywów zbywającego zostanie sprzedane, tak iż dla ogółu wierzycieli zostanie uzyskany jak największy dochód, a poziom zatrudnienia zostanie zachowany na jak najwyższym poziomie oraz
 - (vi) sposób organizacji tej procedury gwarantuje, iż cel ten jest rzeczywiście realizowany?
- 2) Czy art. 5 ust. 1 dyrektywy należy interpretować w ten sposób, że warunek, zgodnie z którym „postępowanie upadłościowe lub inne podobne postępowanie znajduje się pod nadzorem właściwego organu publicznego”, jest spełniony, jeżeli przejęcie (części) przedsiębiorstwa jest przygotowywane w ramach procedury pre-packu przed ogłoszeniem upadłości i przeprowadzane po ogłoszeniu upadłości oraz
 - (i) jest nadzorowane przed ogłoszeniem upadłości przez potencjalnego syndyka i potencjalnego sędziego-komisarza, którzy są wyznaczeni przez sąd, ale nie przysługują im żadne przewidziane prawem uprawnienia,
 - (ii) zgodnie z prawem niderlandzkim potencjalny syndyk musi przed ogłoszeniem upadłości kierować się interesem ogółu wierzycieli i innymi interesami społecznymi, takimi jak zachowanie poziomu zatrudnienia, a potencjalny sędzia-komisarz musi sprawować nad tym nadzór,
 - (iii) zadania potencjalnego syndyka i potencjalnego sędziego-komisarza nie różnią się od zadań syndyka i sędziego-komisarza w ramach postępowania upadłościowego,

- (iv) umowa, na mocy której dochodzi do przejęcia przedsiębiorstwa i która została przygotowana w ramach procedury pre-pack, jest zawierana i wykonywana dopiero po ogłoszeniu upadłości,
- (v) sąd orzekający upadłość może wyznaczyć na syndyka i sędziego-komisarza inne osoby niż potencjalny syndyk i potencjalny sędzia-komisarz,
- (vi) syndyk i sędzia-komisarz podlegają takim samym wymogom w zakresie obiektywności i niezależności, jakie obowiązują syndyka i sędziego-komisarza w postępowaniu upadłościowym niepoprzedzonym procedurą pre-packu, oraz niezależnie od stopnia ich zaangażowania przed ogłoszeniem upadłości są oni w ramach swoich obowiązków ustawowych zobowiązani do oceny, czy przygotowane przed ogłoszeniem upadłości przejęcie (części) przedsiębiorstwa jest zgodne z interesem ogółu wierzycieli, a jeżeli dojdą do przekonania, że nie, to są zobowiązani do podjęcia decyzji, że to przejęcie nie dojdzie do skutku, a jednocześnie mogą w dalszym ciągu zdecydować, że przygotowane przed ogłoszeniem upadłości przejęcie (części) przedsiębiorstwa nie nastąpi z innych przyczyn, na przykład jeżeli sprzeciwiają się temu inne interesy społeczne, takie jak interes utrzymania poziomu zatrudnienia?

(¹) Dyrektywa Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów (Dz.U. 2001, L 82, s. 16).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal de première instance du Luxembourg (Belgia) w dniu 5 czerwca 2020 r. – BJ / État belge

(Sprawa C-241/20)

(2020/C 297/35)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal de première instance du Luxembourg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BJ

Strona przeciwna: État belge

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 45 TFUE sprzeciwia się uregulowaniu takiemu jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, powtórzonemu bądź nie w umowie o unikaniu podwójnego opodatkowania, zgodnie z którym podatnik traci w ramach obliczenia podatków dochodowych w państwie miejsca zamieszkania część korzyści ze zwolnionej z podatku kwoty wspomnianego dochodu i z jego innych osobistych ulg podatkowych (takich jak ulga podatkowa z tytułu oszczędności długoterminowych, a mianowicie składek płaconych w wykonaniu indywidualnej umowy ubezpieczenia na życie czy też ulga podatkowa z tytułu wydatków dokonanych w celu oszczędzania energii) z uwagi na to, że uzyskał on w danym roku podatkowym wynagrodzenie w innym państwie członkowskim, które zostało w nim opodatkowane?
- 2) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze – czy odpowiedź pozostaje twierdząca, jeżeli podatnik nie uzyskuje znaczącego dochodu – kwotowo lub proporcjonalnie – w państwie miejsca zamieszkania, ale państwo to może mimo to przyznać mu te ulgi podatkowe?
- 3) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie – czy odpowiedź pozostaje twierdząca, jeżeli na podstawie umowy o unikaniu podwójnego opodatkowania zawartej między państwem miejsca zamieszkania a innym państwem podatnik skorzystał w tym innym państwie w odniesieniu do dochodów podlegających opodatkowaniu w tym drugim państwie z osobistych ulg podatkowych przewidzianych przez przepisy podatkowe tego innego państwa, ale ulgi te nie obejmują niektórych ulg podatkowych, do których podatnik ma co do zasady prawo w państwie miejsca zamieszkania?

- 4) W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie – czy odpowiedź pozostaje twierdząca, jeżeli pomimo tej ostatniej różnicy podatnik otrzymuje w tym innym państwie ulgę podatkową co najmniej taką jak ta, którą utracił w państwie miejsca zamieszkania?
- 5) Czy odpowiedzi na te pytania są identyczne w świetle art. 63 ust. 1 i art. 65 ust. 1 lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do uregulowania takiego jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, powtórzonego bądź nie w umowie o unikaniu podwójnego opodatkowania, zgodnie z którym podatnik traci w ramach obliczenia podatków dochodowych w państwie miejsca zamieszkania część korzyści ze zwolnionej z podatku kwoty wspomnianego dochodu i z innych jego osobistych ulg podatkowych (takich jak ulga podatkowa z tytułu oszczędności długoterminowych, a mianowicie składek płaconych w wykonaniu indywidualnej umowy ubezpieczenia na życie czy też ulga podatkowa z tytułu wydatków dokonanych w celu oszczędzania energii) z uwagi na to, że uzyskał on w danym roku podatkowym dochody z najmu nieruchomości, której jest właścicielem, w innym państwie członkowskim, które zostały w nim opodatkowane)?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez rechtbank
Midden-Nederland (Niderlandy) w dniu 29 maja 2020 r. – X, Z / Autoriteit Persoonsgegevens**

(Sprawa C-245/20)

(2020/C 297/36)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Midden-Nederland

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X, Z

Druga strona postępowania: Autoriteit Persoonsgegevens

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 55 ust. 3 RODO ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „operacji przetwarzania dokonywanych przez sądy w ramach sprawowania przez nie wymiaru sprawiedliwości” może obejmować oferowanie przez organ sądowy dostępu do pism procesowych zawierających dane osobowe, przy czym udostępnianie to polega na wydawaniu dziennikarzom kopii tych pism procesowych w sposób opisany w postanowieniu odsyłającym?
- a) Czy dla udzielenia odpowiedzi na powyższe pytanie znaczenie ma to, czy sprawowanie nadzoru nad tą formą przetwarzania danych przez krajowy organ nadzorczy wpływa na niezależność osądu dokonywanego przez organ sądowy w konkretnych sprawach?
- b) Czy dla udzielenia odpowiedzi na powyższe pytanie znaczenie ma to, że zdaniem organu sądowego charakter i cel przetwarzania danych zmierza do udzielenia dziennikarzowi informacji, które umożliwią mu sporządzenie lepszego przekazu medialnego z jawnej rozprawy w toku postępowania sądowego, co służy interesowi jawności i przejrzystości orzecznictwa?
- c) Czy dla udzielenia odpowiedzi na powyższe pytanie znaczenie ma to, czy przetwarzanie danych osobowych odbywa się w oparciu o wyraźną podstawę prawną w prawie krajowym?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych), Dz.U. 2016, L 119, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, Afdeling Gent (Belgia) w dniu 3 czerwca 2020 r. – Openbaar Ministerie / EA

(Sprawa C-246/20)

(2020/C 297/37)

Język postępowania: *niderlandzki*

Sąd odsyłający

Rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, Afdeling Gent

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Openbaar Ministerie

Druga strona postępowania: EA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 2 ust. 1 dyrektywy 2006/126/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że prawo jazdy musi zostać automatycznie uznane przez państwa członkowskie, jeżeli wydanie tego dokumentu opiera się na wymianie prawa jazdy, które zostało zarejestrowane jako utracone w państwie wydającym i które utraciło ważność w państwie wydającym?
- 2) Czy państwo członkowskie może na podstawie art. 11 ust. 4 akapit drugi dyrektywy 2006/126/WE odmówić uznania wymienionego prawa jazdy, jeżeli wymiana miała miejsce w czasie, gdy państwo członkowskie, które wydało pierwotne prawo jazdy, cofnęło uprawnienie do kierowania pojazdami do momentu ponownego zdania egzaminów?
- 3) Czy państwo członkowskie może w każdym razie odmówić uznania wymienionego dokumentu prawa jazdy, gdy państwo członkowskie, na terytorium którego powstaje wątpliwość co do uznania dokumentu prawa jazdy, jest w stanie na podstawie konkretnych i wiarygodnych danych stwierdzić, że uprawnienie do kierowania pojazdami nie przysługiwało w czasie, gdy miała miejsce wymiana dokumentu prawa jazdy?
- 4) Czy państwo członkowskie może w każdym razie odmówić uznania wymienionego dokumentu prawa jazdy, jeżeli wątpliwość co do uznania dotyczy obywatela państwa członkowskiego, na terytorium którego wątpliwość ta powstaje i państwo to na podstawie konkretnych i wiarygodnych danych stwierdza, że w chwili wymiany lub wniosku o uznanie zainteresowany nie spełniał minimalnych wymogów uzyskania prawa jazdy obowiązujących w tym państwie członkowskim?
- 5) Czy art. 2 ust. 1 dyrektywy 2006/126/WE należy interpretować w ten sposób, że powoduje on nierówność pomiędzy obywatelem państwa członkowskiego, który uzyskał ponownie uprawnienie do kierowania pojazdami dopiero po ponownym zdaniu egzaminów, a obywatelem, na którego również nałożono obowiązek ponownego zdania egzaminów, który jednak w międzyczasie uzyskał zagraniczne prawo jazdy, niezależnie od tego, czy miało to miejsce przy spełnieniu wymogu miejsca zamieszkania lub w drodze wymiany prawa jazdy, które utraciło ważność w państwie członkowskim jego wydania?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2006/126/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie praw jazdy (Dz.U. 2006, L 403, s. 18).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Cour de cassation (Francja) w dniu 10 czerwca 2020 r. – Gtflix Tv / DR

(Sprawa C-251/20)

(2020/C 297/38)

Język postępowania: *francuski*

Sąd odsyłający

Cour de cassation

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca w postępowaniu kasacyjnym: Gtflix Tv

Strona pozwana w postępowaniu kasacyjnym: DR

Pytanie prejudycjalne

Czy przepisy art. 7 pkt 2 rozporządzenia (UE) nr 1215/2012⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że osoba – uznając, iż doszło do naruszenia jej praw poprzez rozpowszechnianie pomówień w Internecie – podejmuje działania jednocześnie w celu sprostowania danych i usunięcia treści, a także w celu naprawienia wynikających z nich szkód gospodarczych i krzywd, może żądać przed sądami każdego państwa członkowskiego, na terytorium którego treść umieszczona w sieci jest lub była dostępna, zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia za szkody i krzywdy spowodowane na terytorium tego państwa członkowskiego, zgodnie z wyrokiem eDate Advertising (pkt 51, 52) [wyrok Trybunału z dnia 25 października 2011 r., C-509/09 i C-161/10], czy też mając na uwadze wyrok Svensk Handel (pkt 48) [wyrok Trybunału z dnia 17 października 2017 r., C-194/16], powinna ona wnieść to żądanie zasądzenia odszkodowania i zadośćuczynienia do sądu właściwego do nakazania sprostowania danych i usunięcia pomawiających komentarzy?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2012, L 351, s. 1)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel (Belgia) w dniu 9 czerwca 2020 r. – Impexco N.V. / Novartis AG

(Sprawa C-253/20)

(2020/C 297/39)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: IMPEXCO NV

Strona pozwana: NOVARTIS AG

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 34-36 TFUE należy interpretować w ten sposób, że jeśli produkt leczniczy opatrzony znakiem towarowym (referencyjny produkt leczniczy) i generyczny produkt leczniczy wprowadzane są do obrotu w EOG przez przedsiębiorstwa powiązane ze sobą gospodarczo, to wówczas sprzeciw właściciela znaku towarowego wobec dalszego obrotu w państwie przywozu generycznym produktem leczniczym przez podmiot dokonujący przywozu równoległego po uprzednim jego przepakowaniu polegającym na naniesieniu nań znaku towarowego, jakim opatrzony jest referencyjny produkt leczniczy, może prowadzić do sztucznego podziału rynków pomiędzy państwami członkowskimi?
- 2) W razie udzielenia na powyższe pytanie odpowiedzi twierdzącej – czy sprzeciw właściciela znaku towarowego wobec zmiany znaku towarowego należy oceniać w świetle przesłanek BMS?
- 3) Czy dla odpowiedzi na te pytania ma znaczenie to, że generyczny produkt leczniczy i produkt leczniczy opatrzony znakiem towarowym (referencyjny produkt leczniczy) są identyczne lub mają taki sam efekt terapeutyczny, o czym mowa w art. 3 § 2 Koninklijk besluit van 19 april 2001 inzake parallelinvoer (dekretu królewskiego z dnia 19 kwietnia 2001 r. w sprawie przywozu równoległego)?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van beroep te Brussel (Belgia) w dniu 9 czerwca 2020 r. – PI Pharma NV / Novartis AG, Novartis Pharma NV

(Sprawa C-254/20)

(2020/C 297/40)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van beroep te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: PI PHARMA NV

Strona pozwana: NOVARTIS AG, NOVARTIS PHARMA NV

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 34 – 36 TFUE należy interpretować w ten sposób, że jeśli produkt leczniczy opatrzony znakiem towarowym (referencyjny produkt leczniczy) i generyczny produkt leczniczy wprowadzane są do obrotu w EOG przez przedsiębiorstwa powiązane ze sobą gospodarczo, to wówczas sprzeciw właściciela znaku towarowego wobec dalszego obrotu w państwie przywozu generycznym produktem leczniczym przez podmiot dokonujący przywozu równoległego, po uprzednim jego przepakowaniu polegającym na naniesieniu nań znaku towarowego, jakim opatrzony jest referencyjny produkt leczniczy, może prowadzić do sztucznego podziału rynków pomiędzy państwami członkowskimi?
- 2) W razie udzielenia na powyższe pytanie odpowiedzi twierdzącej – czy sprzeciw właściciela znaku towarowego wobec zmiany znaku towarowego należy oceniać w świetle przesłanek BMS?
- 3) Czy dla odpowiedzi na te pytania ma znaczenie okoliczność, że generyczny produkt leczniczy i produkt leczniczy opatrzony znakiem towarowym (referencyjny produkt leczniczy) są identyczne lub mają taki sam skutek terapeutyczny, o czym mowa w art. 3 § 2 Koninklijk besluit van 19 april 2001 inzake parallelinvoer (dekretu królewskiego z dnia 19 kwietnia 2001 r. w sprawie przywozu równoległego)?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy)
w dniu 18 czerwca 2020 r. – Finanzamt T / S**

(Sprawa C-269/20)

(2020/C 297/41)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesfinanzhof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca rewizję: Finanzamt T

Druga strona postępowania rewizyjnego: S

Pytania prejudycjalne

1. Czy przewidziane dla państw członkowskich w art. 4 ust. 4 akapit drugi szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych⁽¹⁾ uprawnienie do tego, by uznać za jednego podatnika osoby mające swe przedsiębiorstwa na ich terytorium, które będąc prawnie niezależne, są ściśle związane ze sobą finansowo, ekonomicznie i organizacyjnie, należy wykonywać w ten sposób,
 - a) że uznanie za jednego podatnika dotyczy jednej z tych osób, która jest podatnikiem w odniesieniu do wszystkich transakcji tych osób, czy też w ten sposób,
 - b) że uznanie za jednego podatnika musi bezwzględnie – a więc również kosztem istotnych uszczupień podatkowych – prowadzić do powstania grupy podatkowej VAT odrębnej od ściśle związanych ze sobą osób, stanowiącej fikcyjny podmiot, który należy stworzyć wyłącznie dla celów podatku od wartości dodanej?
2. Jeżeli w przypadku pytania pierwszego właściwa jest odpowiedź a): Czy z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczącego celów innych niż związane z działalnością przedsiębiorstwa w rozumieniu art. 6 ust. 2 szóstej dyrektywy 77/388/EWG (wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 12 lutego 2009 r., VNLTO, C-515/07, EU:C:2009:88) wynika, że w przypadku podatnika,
 - a) który z jednej strony prowadzi działalność gospodarczą, dokonując przy tym odpłatnych świadczeń w rozumieniu art. 2 pkt 1 tej dyrektywy, a

b) z drugiej strony jednocześnie podejmuje działalność jako władza publiczna (działalność w sferze imperium), w odniesieniu do której nie jest uważany za podatnika zgodnie z art. 4 ust. 5 wskazanej dyrektywy,

nie należy opodatkowywać wykonania nieodpłatnej usługi z zakresu działalności gospodarczej na potrzeby działalności w sferze imperium w świetle art. 6 ust. 2 lit. b) szóstej dyrektywy 77/388?

(¹) Dz.U. 1977, L 145, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Giudice di pace di Massa (Włochy) w dniu 19 czerwca 2020 r. – GN, WX / Prefettura di Massa Carrara – Ufficio Territoriale del Governo di Massa Carrara

(Sprawa C-274/20)

(2020/C 297/42)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Giudice di pace di Massa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: GN, WX

Strona przeciwna: Prefettura di Massa Carrara – Ufficio Territoriale del Governo di Massa Carrara

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy pojęcie zakazu „dyskryminacji ze względu na przynależność państwową” w rozumieniu art. 18 TFUE należy interpretować w ten sposób, że zakazuje się państwom członkowskim przyjmowania jakichkolwiek przepisów, które mogą, nawet w pośredni, ukryty i/lub znaczący sposób, stawiać obywateli innych państw członkowskich w trudnej sytuacji?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy art. 93 ust. 1bis Codice della strada (kodeksu drogowego), dotyczący zakazu poruszania się pojazdami zaopatrzonymi w zagraniczne tablice rejestracyjne (niezależnie od tego, kto jest właścicielem pojazdu) po upływie sześćdziesięciu dni pobytu we Włoszech, może stawiać w trudnej sytuacji obywateli innych państw członkowskich (posiadaczy samochodów zaopatrzonych w zagraniczne tablice rejestracyjne) i w związku z tym mieć charakter dyskryminujący ze względu na przynależność państwową?
- 3) Czy pojęcia i zwroty:
 - a. „prawo do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich” (art. 21 TFUE);
 - b. „rynku wewnętrznego”, który „obejmuje obszar bez granic wewnętrznych, w którym jest zapewniony swobodny przepływ towarów, osób, usług i kapitału, zgodnie z postanowieniami Traktatów” (art. 26 TFUE);
 - c. „zapewnia się swobodę przepływu pracowników wewnątrz Unii” (art. 45 TFUE);
 - d. „ograniczenia swobody przedsiębiorczości obywateli jednego państwa członkowskiego na terytorium innego państwa członkowskiego są zakazane” (art. 49–55 TFUE);
 - e. „ograniczenia w swobodnym świadczeniu usług wewnątrz Unii są zakazane w odniesieniu do obywateli państw członkowskich mających swe przedsiębiorstwo w państwie członkowskim innym niż państwo odbiorcy świadczenia” (art. 56–62 TFUE)

należy interpretować w ten sposób, że zakazane są również przepisy krajowe, które mogą, choćby tylko w pośredni, ukryty i/lub znaczący sposób ograniczać lub utrudniać obywatelom europejskim korzystanie z ich prawa do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich, prawa do swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii, swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług lub w jakikolwiek sposób wpływać na te prawa?

- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie, czy art. 93 ust. 1bis Codice della strada (kodeksu drogowego), dotyczący zakazu poruszania się pojazdami zaopatrzonymi w zagraniczne tablice rejestracyjne (niezależnie od tego, kto jest właścicielem pojazdu) po upływie sześćdziesięciu dni pobytu we Włoszech, może ograniczać, utrudniać lub w jakikolwiek sposób wpływać na korzystanie z prawa do swobodnego przemieszczania się i przebywania na terytorium państw członkowskich, prawa do swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii, swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal du travail francophone de Bruxelles (Belgia) w dniu 25 czerwca 2020 r. – CO, ME, GC, i 42 innych / MJ, Komisja Europejska, Europejska Służba Działań Zewnętrznych, Rada Unii Europejskiej, Eulex Kosovo

(Sprawa C-283/20)

(2020/C 297/43)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal du travail francophone de Bruxelles

Strony w postępowaniu głównym

Strony skarżące: CO, ME, GC i 42 innych

Strony pozwane: MJ, Komisja Europejska, Europejska Służba Działań Zewnętrznych, Rada Unii Europejskiej, Eulex Kosovo

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 8 ust. 3 i art. 10 ust. 3 wspólnego działania Rady 2008/124/WPZiB z dnia 4 lutego 2008 r. w sprawie misji Unii Europejskiej w zakresie praworządności w Kosowie, EULEX KOSOVO ⁽¹⁾, przed zmianą wprowadzoną decyzją Rady 2014/349/WPZiB z dnia 12 czerwca 2014 r. ⁽²⁾, w stosownym przypadku w związku z wszelkimi innymi ewentualnie właściwymi przepisami, należy interpretować w ten sposób, że przyznają one szefowi misji, działającemu w swoim imieniu i na własny rachunek, status pracodawcy międzynarodowego personelu cywilnego zatrudnionego w służbie misji EULEX KOSOVO w okresie poprzedzającym dzień 12 czerwca 2014 r., czy też – mając w szczególności na względzie art. 8 ust. 5 i art. 9 ust. 3 wspólnego działania 2008/124/WPZiB, przed zmianą wprowadzoną w dniu 12 czerwca 2014 r., – w ten sposób, że przepisy te przyznają status pracodawcy Unii Europejskiej lub jednej z instytucji Unii Europejskiej, takiej jak Komisja Europejska, Europejska Służba Działań Zewnętrznych, Rada Unii Europejskiej lub wszelkiej innej ewentualnej instytucji, na której rachunek szef misji działał do tego dnia na mocy pełnomocnictwa, delegowanych uprawnień lub w ramach jakiegokolwiek innej formy reprezentacji, którą należałoby ustalić w razie potrzeby?

⁽¹⁾ Dz.U. 2008, L 42, s. 92.

⁽²⁾ Decyzja Rady zmieniająca wspólne działanie 2008/124/WPZiB w sprawie misji Unii Europejskiej w zakresie praworządności w Kosowie, EULEX KOSOVO (Dz.U. 2014, L 174, s. 42).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal judiciaire – Bobigny (Francja) w dniu 30 czerwca 2020 r. – BNP Paribas Personal Finance SA / ZD

(Sprawa C-288/20)

(2020/C 297/44)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal Judiciaire – Bobigny

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: BNP Paribas Personal Finance SA

Strona pozwana: ZD

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy warunki takie jak będące przedmiotem sporu w postępowaniu głównym przewidujące, w szczególności, że frank szwajcarski jest walutą rozliczeniową, a euro walutą płatniczą ze skutkiem przeniesienia ryzyka walutowego na kredytobiorcę, wchodzą w zakres głównego przedmiotu umowy w rozumieniu art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/13 (!) w przypadku niewniesienia odwołania od wysokości kosztów wymiany i w obecności warunków uwzględniających, w określonych terminach, możliwość skorzystania przez kredytobiorcę z opcji zamiany waluty na euro zgodnie z wcześniej ustalonym wzorem?
- 2) Czy dyrektywa 93/13 interpretowana w świetle zasady skuteczności prawa wspólnotowego stoi na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, w którym uznaje się, że warunek lub zbiór warunków, takich jak te będące przedmiotem postępowania głównego są „jasne i zrozumiałe” w rozumieniu dyrektywy z tego względu, że:
 - wstępna oferta kredytu zawiera szczegółowe informacje na temat transakcji walutowych przeprowadzonych w trakcie trwania kredytu i określa, że kurs wymiany euro w stosunku do franków szwajcarskich będzie kursem mającym zastosowanie na dwa dni robocze przed datą wystąpienia zdarzenia warunkującego transakcję i publikowanym na stronie internetowej Europejskiego Banku Centralnego?
 - zgodnie z ofertą kredytobiorca akceptuje transakcje wymiany z franków szwajcarskich na euro i z euro na franki szwajcarskie niezbędne do realizacji i zwrotu kredytu oraz że kredytodawca przeliczy saldo miesięcznych płatności w euro na franki szwajcarskie po pokryciu dodatkowych kosztów kredytu;
 - w ofercie wskazano, że jeżeli w wyniku transakcji wymiany walutowej kwota jest niższa niż należna na termin wykupu franka szwajcarskiego, spłata kapitału będzie wolniejsza, a niespłacona część kapitału w terminie wykupu zostałaby ujęta w saldzie debetowym rachunku we frankach szwajcarskich oraz że określono, iż spłata kapitału kredytu będzie się zmieniać zgodnie ze zmianami kursu wymiany mającego zastosowanie do miesięcznych spłat; może ona zarówno wzrastać jak i maleć, przy czym zmiana ta może spowodować wydłużenie lub skrócenie okresu spłaty kredytu oraz, jeżeli ma to zastosowanie, zmianę całkowitej kwoty do spłaty?
 - w artykułach „rachunek wewnętrzny w euro” i „rachunek wewnętrzny we frankach szwajcarskich” wyszczególniono transakcje przeprowadzone w każdym terminie płatności należnej z tytułu uznania i obciążenia każdego rachunku, a umowa określa w przejrzysty sposób konkretne zasady funkcjonowania mechanizmu przeliczania walut obcych; oraz mając na uwadze, że w ofercie nie ma wyraźnej wzmianki, w szczególności o „ryzyku kursowym”, które spada na kredytobiorcę z uwagi na brak wpływów w walucie rozliczeniowej, ani też żadnej wyraźnej wzmianki o „ryzyku stopy procentowej”?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy dyrektywa 93/13 interpretowana w świetle zasady skuteczności prawa wspólnotowego stoi na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, w którym uznaje się, że warunek lub zbiór warunków, takich jak będące przedmiotem postępowania głównego są „jasne i zrozumiałe” w rozumieniu dyrektywy, gdy uwarunkowania wskazane w drugim pytaniu są uzupełnione jedynie o symulację spadku waluty płatności o 5,27 % w stosunku do waluty rozliczeniowej w pierwotnej 20-letniej umowie, bez dalszych określeń takich jak „ryzyko” czy „trudność”?
- 4) Czy ciężar dowodu „jasnego i zrozumiałego” charakteru warunku w rozumieniu dyrektywy 93/13, w tym okoliczności związanych z zawarciem umowy, spoczywa na przedsiębiorcy czy konsumentce?
- 5) Jeżeli ciężar dowodu jasnego i zrozumiałego charakteru warunku spoczywa na przedsiębiorcy, to czy dyrektywa 93/13 stoi na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, które uznaje, w świetle dokumentów dotyczących technik sprzedaży, że to do kredytobiorców należy wykazanie, z jednej strony, że byli odbiorcami informacji zawartych w tych dokumentach, a z drugiej strony, że to bank przekazał im dokumenty, czy też przeciwnie, wymaga, aby uwarunkowania te stanowiły domniemanie, że informacje zawarte w tych dokumentach zostały przekazane, również ustnie, kredytobiorcom, a obalenie tego zwykłego domniemania należy do przedsiębiorcy, który jest odpowiedzialny za te informacje przekazane przez wybranych przez niego pośredników?

- 6) Czy istnienie wyraźnej nierównowagi można uznać w umowie takiej jak ta będąca przedmiotem postępowania głównego, w którym obie strony są narażone na ryzyko walutowe, jeżeli, z jednej strony, przedsiębiorca dysponuje większymi środkami niż konsument dla celów przewidzenia ryzyka walutowego i, z drugiej strony, ryzyko jakie ponosi przedsiębiorca jest ograniczone, podczas gdy ryzyko jakie ponosi konsument, takie nie jest?

(¹) Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, s. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez cour d'appel de Paris
(Francja) w dniu 30 czerwca 2020 r.– IB przeciwko FA**

(Sprawa C-289/20)

(2020/C 297/45)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Cour d'appel de Paris

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: IB

Strona pozwana: FA

Pytania prejudycjalne

Czy jeżeli, tak jak w niniejszej sprawie, z okoliczności faktycznych wynika, że jedno z małżonków dzieli swoje życie między dwa państwa członkowskie, można uznać, w rozumieniu art. 3 rozporządzenia nr 2201/2003 (¹) i w celu jego stosowania, iż ma ono zwykły pobyt w dwóch państwach członkowskich, co oznacza, że jeżeli przesłanki wymienione w tym artykule zostały spełnione w dwóch państwach członkowskich, sądy tych dwóch państw mają w równym stopniu jurysdykcję do orzekania w przedmiocie rozwodu?

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 2201/2003 z dnia 27 listopada 2003 r. dotyczące jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej, uchylające rozporządzenie (WE) nr 1347/2000 (Dz.U. 2003, L 338, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Satversmes tiesa (Łotwa)
w dniu 30 czerwca 2020 r. – AS „Latvijas Gāze”/ Latvijas Republikas Saeima, Sabiedrisko
pakalpojumu regulēšanas komisija**

(Sprawa C-290/20)

(2020/C 297/46)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Satversmes tiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AS „Latvijas Gāze”

Druga strona postępowania: Latvijas Republikas Saeima, Sabiedrisko pakalpojumu regulēšanas komisija

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 23 i art. 32 ust. 1 dyrektywy 2009/73/WE⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie są zobowiązane przyjąć uregulowanie prawne, zgodnie z którym, z jednej strony, każdy odbiorca końcowy może wybrać do jakiego rodzaju sieci – sieci przesyłowej czy dystrybucyjnej – chce się przyłączyć, oraz, z drugiej strony, operator sieci jest zobowiązany do zezwolenia mu na odnośne przyłączenie?
2. Czy art. 23 dyrektywy 2009/73/WE należy interpretować w ten sposób, że państwa członkowskie są zobowiązane do przyjęcia uregulowania prawnego, zgodnie z którym zezwala się na podłączenie do sieci przesyłowej gazu ziemnego jedynie odbiorcy niebędącemu gospodarstwem domowym (to znaczy, wyłącznie odbiorcy przemysłowemu)?
3. Czy art. 23 dyrektywy 2009/73/WE, a w szczególności pojęcie „nowego odbiorcy przemysłowego,” należy interpretować w ten sposób, że wspomniany artykuł ustanawia obowiązek przyjęcia przez państwa członkowskie uregulowania prawnego, zgodnie z którym na przyłączenie do sieci przesyłowej gazu ziemnego zezwala się jedynie odbiorcy końcowemu niebędącemu gospodarstwem domowym (to znaczy, wyłącznie odbiorcy przemysłowemu), który nie był nigdy wcześniej przyłączony do sieci dystrybucyjnej?
4. Czy art. 2 pkt 3 i art. 23 dyrektywy 2009/73/WE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one uregulowaniu prawnemu państwa członkowskiego, zgodnie z którym przesyłanie gazu ziemnego obejmuje przesyłanie gazu ziemnego bezpośrednio do sieci dostawy gazu naturalnego na rzecz końcowego odbiorcy?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/73/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotycząca wspólnych zasad rynku wewnętrznego gazu ziemnego i uchylająca dyrektywę 2003/55/WE, Dz.U. 2009, L 211, s. 94.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Conseil d'État (Francja)
w dniu 6 lipca 2020 r. – Icade Promotion Logement SAS / Ministère de l'Action et des Comptes
publics**

(Sprawa C-299/20)

(2020/C 297/47)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Icade Promotion Logement SAS

Druga strona postępowania: Ministère de l'Action et des Comptes publics

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 392 dyrektywy 2006/112⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że zastrzega on stosowanie systemu opodatkowania marży do transakcji dostaw nieruchomości, których nabycie podlegało [...] [VAT], przy czym podatnik, który je odsprzedał, nie miał prawa do odliczenia tego podatku, czy też, że pozwala on na zastosowanie tego systemu do transakcji dostawy nieruchomości, których nabycie nie było objęte tym podatkiem, albo dlatego, że nabycie to nie jest objęte zakresem stosowania tego podatku, albo dlatego, że pomimo że jest ono objęte zakresem jego stosowania, to jednak jest ono z niego zwolnione?
- 2) Czy art. 392 dyrektywy 2006/112 należy interpretować w ten sposób, że wyklucza on stosowanie systemu opodatkowania marży do transakcji dostaw terenów budowlanych w następujących dwóch przypadkach:
 - gdy nieruchomości te, nabyte jako niezabudowane, stały się w okresie od chwili ich nabycia do czasu odsprzedaży przez podatnika terenami budowlanymi;

- gdy w okresie pomiędzy chwilą ich nabycia a chwilą ich odsprzedaży przez podatnika charakter tych terenów uległ zmianie, takiej jak podział na działki lub wykonanie robót budowlanych pozwalających na podłączenie ich do różnych sieci (drogi, woda pitna, energia elektryczna, gaz, kanalizacja, telekomunikacja)?

(¹) Dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, Dz.U., 2006, L 347, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 22 lipca 2020 r. – Komisja Europejska / Republika Austrii

(Sprawa C-328/20)

(2020/C 297/48)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: D. Martin, B.R. Killmann, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Austrii

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Republika Austrii uchybiła obowiązkowi nałożonemu na nią na mocy art. 7 i 67 rozporządzenia (WE) 883/2004 (¹) i obowiązkowi nałożonemu na nią na mocy art. 4 rozporządzenia nr 883/2004 i art. 7 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 492/2011 (²), ustanawiając mechanizm dostosowania dodatków rodzinnych i odliczenia dla dzieci pracowników najemnych, których dzieci stale zamieszkują w innym państwie członkowskim;
- stwierdzenie, że ustanawiając mechanizm dostosowania w odniesieniu do „Family Bonus Plus” (dodatkowej premii rodzinnej), odliczenia dla osoby samodzielnie prowadzącej gospodarstwo domowe, odliczenia dla rodzica samodzielnie wychowującego dziecko i odliczenia w odniesieniu do świadczenia alimentacyjnego dla pracowników migrujących, których dzieci stale zamieszkują w innym państwie członkowskim, Republika Austrii uchybiła również obowiązkowi ciążącemu na niej na mocy art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 492/2011;
- obciążenie Republiki Austrii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Austria przyznała osobom pracującym w Austrii, w odniesieniu do ich dzieci, w formie jednolitych ryczałtów, świadczenia rodzinne i korzyści socjalną w postaci dodatków rodzinnych i odliczeń dla dzieci, a także korzyść podatkową w postaci dodatkowej premii rodzinnej, odliczenia dla osoby samodzielnie prowadzącej gospodarstwo domowe, odliczenia dla rodzica samodzielnie wychowującego dziecko i odliczenia w odniesieniu do alimentów. Od dnia 1 stycznia 2019 r. uregulowania austriackie stanowią, że te świadczenia publiczne powinny zostać dostosowane przy uwzględnieniu ogólnego poziomu cen w państwie członkowskim, w którym dziecko ma stałe miejsce zamieszkania.

Zarzut pierwszy:

Komisja podnosi, że dodatki rodzinne i odliczenia w odniesieniu do dodatków rodzinnych stanowią świadczenia rodzinne w rozumieniu rozporządzenia nr 883/2004, co do których w art. 7 i 67 zakazano państwu członkowskiemu uzależniania ich przyznania lub kwoty tych świadczeń rodzinnych od warunku, by członkowie rodziny pracownika zamieszkiwali w państwie członkowskim wypłacającym świadczenia. Ustanawiając to dostosowanie, Austria traktowała jednak świadczenia rodzinne na rzecz dzieci dokładnie przy uwzględnieniu państwa członkowskiego, w którym zamieszkują dzieci. Austria naruszyła zatem art. 7 i 67 rozporządzenia nr 883/2004.

Zarzut drugi:

Ponadto Komisja podnosi, że dostosowanie, takie jak wprowadzone przez Austrię, stwarza korzystniejszą sytuację dla uprawnionych, których dzieci zamieszkują w państwach członkowskich, w których poziom cen jest wyższy, niż dla osób, których dzieci zamieszkują w Austrii, podczas gdy osoby, których dzieci zamieszkują w państwach członkowskich, w których poziom cen jest niski, są traktowane mniej korzystnie. Jednakże gdy ustanowiono to dostosowanie, Austria zakładała, że osiągnięcie oszczędności w krajowym budżecie, co może jedynie oznaczać, że istnieje większa liczba osób uprawnionych do tych świadczeń i korzyści, których dzieci zamieszkują w państwach członkowskich, w których poziom cen jest niższy niż w Austrii.

Poprzez mechanizm dostosowania Austria ustanowiła zatem w ostatecznym rozrachunku pośrednią dyskryminację na niekorzyść pracowników migrujących. Nie istnieje żaden słuszny cel mogący uzasadnić tę dyskryminację. Austria naruszyła zatem zasadę równego traktowania określoną w art. 4 rozporządzenia nr 883/2004 i w art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 492/2011, w odniesieniu do dodatków rodzinnych i odliczeń dla dzieci, a także zasadę równego traktowania określoną w art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 492/2011, w odniesieniu do dodatkowej premii rodzinnej, odliczenia dla osoby samodzielnie prowadzącej gospodarstwo domowe, odliczenia dla rodzica samodzielnie wychowującego dziecko i odliczenia w odniesieniu do alimentów.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. 2004, L 166, s. 1).

(²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii (Dz.U. 2011, L 141, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 13 maja 2020 r. w sprawie T-607/17, Volotea / Komisja, wniesione w dniu 22 lipca 2020 r. przez Volotea, SA

(Sprawa C-331/20 P)

(2020/C 297/49)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Volotea, SA (przedstawiciele: M. Carpagnano, avvocato, M. Nordmann, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie pkt 1 i 2 sentencji zaskarżonego wyroku;
- częściowe stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 2, 3, 4 oraz nakazu odzyskania pomocy zawartych w decyzji Komisji (¹) (UE) 2017/1861 z dnia 29 lipca 2016 r. w sprawie pomocy państwa SA.33983 wdrożonej przez Włochy w postaci rekompensaty dla portów lotniczych na Sardynii z tytułu obowiązków świadczenia usługi publicznej w zakresie dotyczącym wnoszącego odwołanie.

Tytułem ewentualnym wnoszący odwołanie wnosi o:

- uchylenie pkt 1 i 2 sentencji zaskarżonego wyroku;
- skierowanie sprawy do rozpatrzenia przez Sąd.

Wnoszący odwołanie wnosi również do Trybunału o zasądzenie od Komisji kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Sąd dopuścił się naruszenia prawa przy stosowaniu zawartego w art. 107 ust. 1 TFUE pojęcia pomocy państwa. Konkretnie rzecz biorąc, Sąd niewłaściwie zastosował pojęcie korzyści gospodarczej i przekroczył swe uprawnienia orzecznicze zastępując rozumowanie Komisji Europejskiej swoim rozumowaniem oraz dokonał niewłaściwej oceny kryteriów selektywności, zasobów państwowych oraz zakłócenia konkurencji.

Sąd popełnił błąd w uzasadnieniu pomocy państwa na gruncie art. 107 ust. 3 TFUE oraz wytycznych wspólnotowych dotyczących finansowania portów lotniczych i pomocy państwa na rozpoczęcie działalności dla przedsiębiorstw lotniczych oferujących przeloty z regionalnych portów lotniczych.

Odnosnie nakazu odzyskania pomocy Sąd nie wziął też pod uwagę zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań; dopuścił się naruszenia prawa odnosnie do naruszenia art. 296 ust. 2 TFEU ze względu na brak odpowiedniego rozumowania Komisji Europejskiej oraz naruszył przysługujące Volotea, SA prawo do skutecznego środka prawnego.

(¹) Decyzja Komisji (UE) 2017/1861 z dnia 29 lipca 2016 r. w sprawie pomocy państwa SA.33983 (2013/C) (ex 2012/NN) (ex 2011/N) – wdrożonej przez Włochy – Rekompensata dla portów lotniczych na Sardynii z tytułu obowiązków świadczenia usługi publicznej (UOIG) (Dz.U. 2017, L 268, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 13 maja 2020 r. w sprawie T-8/18, easyJet Airline / Komisja, wniesione w dniu 23 lipca 2020 r. przez easyJet Airline Co. Ltd

(Sprawa C-343/20 P)

(2020/C 297/50)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: easyJet Airline Co. Ltd (przedstawiciele: J. Rivas Andrés, avocat, A. Manzaneque Valverde, abogada)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku lub stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (UE) 2017/1861 (¹) z dnia 29 lipca 2016 r. z dnia 29 lipca 2016 r. w sprawie pomocy państwa SA.33983 (2013/C) (ex 2012/NN) (ex 2011/N) – wdrożonej przez Włochy – Rekompensata dla portów lotniczych na Sardynii z tytułu obowiązków świadczenia usługi publicznej (UOIG) w zakresie dotyczącym wnoszącego odwołanie;
- tytułem ewentualnym, zaskarżonego wyroku i skierowanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd; oraz
- zasądzenie od Komisji pokrycia kosztów postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem wnoszącego odwołanie zaskarżony wyrok należy uchylić z następujących względów:

Po pierwsze, wydając zaskarżony wyrok Sąd dopuścił się naruszenia prawa łącząc w jedno ocenę dwóch odrębnych przesłanek istnienia pomocy (zasobów państwowych i korzyści).

Po drugie, Sąd dopuścił się naruszenia prawa uznając, że zasada prywatnego podmiotu gospodarczego działającego w warunkach gospodarki rynkowej nie ma zastosowania w niniejszym przypadku. Sąd błędnie doszedł do wniosku, że operatorzy portów lotniczych nie wnosili wkładów własnych w znaczącej wysokości i nie zachowywali się jak podmioty gospodarcze działające w warunkach gospodarki rynkowej. Następnie, zawarte w zaskarżonym wyroku rozumowanie odnoszące się do braku zastosowania zasady prywatnego podmiotu gospodarczego działającego w warunkach gospodarki rynkowej narusza art. 345 TFUE, zasady równego traktowania i niedyskryminacji oraz przysługujące easyJet prawo do obrony.

Po trzecie, Sąd dopuścił się naruszenia prawa uznając, że operatorzy portów lotniczych działali jedynie jako pośrednicy Regionu Sardynia.

Po czwarte, wydając zaskarżony wyrok Sąd dopuścił się naruszenia prawa odnosnie do określenia: (i) beneficjentów końcowych regionalnego programu pomocy; (ii) korzyści bezpośredniej; oraz (iii) wtórnych skutków programu.

(¹) Dz.U. 2017, L 268, s. 1.

SĄD

Skarga wniesiona w dniu 15 czerwca 2020 r. – Pollinis France / Komisja

(Sprawa T-371/20)

(2020/C 297/51)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Pollinis France (Paryż, Francja) (przedstawiciel: adwokat C. Lepage)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji Komisji Europejskiej oddalającej wniosek potwierdzający o dostęp do dokumentów zarejestrowany pod numerem referencyjnym GESTDEM nr 2020/0498 zgodnie z art. 8 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 ⁽¹⁾;
- zasądzenie od Komisji Europejskiej zapłaty na rzecz skarżącej kwoty 3000 EUR tytułem kosztów postępowania, na podstawie art. 134 § 1 regulaminu postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza art. 4 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, ponieważ Komisja Europejska nie uzasadniła zastosowania wyjątku dotyczącego ochrony procesu podejmowania decyzji.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza art. 4 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia (WE) nr 1049/2001, ponieważ istnieje nadrzędny interes publiczny przemawiający za ujawnieniem żądanych dokumentów, oraz że dokumenty te powinny zostać objęte szerszym dostępem, przyznanym „dokumentom ustawodawczym”.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że zaskarżona decyzja narusza art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾, ponieważ wyjątek przewidziany w art. 4 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 należy interpretować i stosować tym bardziej rygorystycznie, gdy żądane informacje dotyczą emisji do środowiska.

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001, L 145, s. 43).

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1367/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 września 2006 r. w sprawie zastosowania postanowień Konwencji z Aarhus o dostępie do informacji, udziale społeczeństwa w podejmowaniu decyzji oraz dostępie do sprawiedliwości w sprawach dotyczących środowiska do instytucji i organów Wspólnoty (Dz.U. 2006, L 264, s. 13).

Skarga wniesiona w dniu 20 czerwca 2020 r. – Datax / REA

(Sprawa T-381/20)

(2020/C 297/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Datax sp. z o.o. (Warszawa, Polska) (przedstawiciel: adwokat J. Bober)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza ds. Badań Naukowych (REA)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji wydanej w dniu 13 listopada 2019 r. (ARES 2019 7018535 – 13/11/2019), która dotyczy częściowego odrzucenia kosztów kwalifikowalnych i odzyskania wkładu Unii oraz nakłada na skarżącą obowiązek zapłaty ryczałtowego odszkodowania;
- obciążenie Agencji Wykonawczej ds. Badań Naukowych kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego poniesionymi przez skarżącą przed Sądem.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi osiem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący błędów w ustaleniach faktycznych i naruszenia polskiego prawa pracy.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia zasad leżących u podstaw prawa Unii Europejskiej, w szczególności zasady praworządności.
3. Zarzut trzeci, dotyczący braku nieprawidłowości ze strony skarżącej.
4. Zarzut czwarty, dotyczący braku zastosowania zasady proporcjonalności.
5. Zarzut piąty, dotyczący błędnego twierdzenia o naruszeniu przez skarżącą umów o udzielenie dotacji.
6. Zarzut szósty, podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczący błędnego wydania zaskarżonej decyzji przez REA, agencję wykonawczą Unii Europejskiej, a nie przez Komisję Europejską.
7. Zarzut siódmy, podniesiony w dalszej kolejności tytułem ewentualnym, dotyczący naruszenia prawa Królestwa Belgii.
8. Zarzut ósmy, również podniesiony tytułem ewentualnym, dotyczący przedawnienia roszczeń finansowych pozwanej.

Skarga wniesiona w dniu 19 czerwca 2020 r. – Flašker / Komisja

(Sprawa T-392/20)

(2020/C 297/53)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Petra Flašker (Grosuplje, Słowenia) (przedstawiciel: adwokat K. Zdolšek)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 24 marca 2020 r. w sprawie SA.43546 – Domniemana pomoc państwa na rzecz Lekarna Ljubljana, w której uznano, bez wszczęcia formalnej procedury dochodzenia, że środki będące przedmiotem skargi złożonej przez skarżącą nie stanowią pomocy państwa;
- obciążenie Komisji Europejskiej jej własnymi kosztami postępowania oraz kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący tego, że zaskarżona decyzja zawiera istotne sprzeczności w uzasadnieniu, co stanowi naruszenie obowiązku uzasadnienia określonego w art. 296 TFUE.
2. Zarzut drugi, dotyczący błędnych ustaleń faktycznych oraz naruszenia prawa w odniesieniu do wniosku Komisji, że dane środki stanowią istniejącą pomoc.
 - Skarżąca twierdzi w tym względzie, że decyzja Komisji opiera się na niedokładnych i niepełnych okolicznościach faktycznych oraz na błędnej kwalifikacji prawnej tych okoliczności, co stanowi naruszenie art. 107 i 108 TFUE.
3. Zarzut trzeci, dotyczący tego, że opisane w dwóch pierwszych zarzutach błędne ustalenia faktyczne oraz naruszenia prawa ujawniają wystarczające trudności w ocenie niniejszej sprawy przez Komisję oraz niewystarczające zbadanie istotnych okoliczności faktycznych przed wydaniem decyzji, aby uzasadnić formalną procedurę dochodzenia. Trudności te potęgują inne, proceduralne trudności przedstawione w niniejszym trzecim zarzucie. W obliczu tych trudności Komisja była zobowiązana do wszczęcia formalnej procedury dochodzenia, a odmawiając jej wszczęcia naruszyła uprawnienia procesowe skarżącej wynikające z art. 108 ust. 2 TFUE.

Skarga wniesiona w dniu 27 czerwca 2020 r. – Global Translation Solutions / Parlament

(Sprawa T-404/20)

(2020/C 297/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Global Translation Solutions Ltd. (Valletta, Malta) (przedstawiciele: adwokat C. Mifsud-Bonnici)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 17 kwietnia 2019 r. (i) o udzieleniu zamówienia na część 22 EN>MT w ramach postępowania o udzielenie zamówienia TRAD 19 zwycięskiemu oferentowi oraz (ii) o odrzuceniu oferty złożonej przez stronę skarżącą w odniesieniu do części 22; a także wszystkich związanych z nimi decyzji strony pozwanej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że decyzje strony pozwanej z dnia 17 kwietnia 2019 r. (i) o udzieleniu zamówienia na część 22 EN>MT w ramach postępowania o udzielenie zamówienia TRAD 19 zwycięskiemu oferentowi oraz (ii) o odrzuceniu oferty złożonej przez stronę skarżącą w odniesieniu do części 22 są niezgodne z prawem ze względu na fakt, iż opierają się na poważnym i oczywistym błędzie w ocenie w zakresie sformułowania standardowego arkusza ocen do celów oceny testu rewizji.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że decyzje strony pozwanej z dnia 17 kwietnia 2019 r. (i) o udzieleniu zamówienia na część 22 EN>MT w ramach postępowania o udzielenie zamówienia TRAD 19 zwycięskiemu oferentowi oraz (ii) o odrzuceniu oferty złożonej przez stronę skarżącą w odniesieniu do części 22 są niezgodne z prawem ze względu na fakt, iż sposób, w jaki został sformułowany standardowy arkusz ocen stanowi naruszenie prawa, w tym między innymi art. 160 ust. 1 rozporządzenia finansowego⁽¹⁾, oraz jest sprzeczny z ogólnymi zasadami prawa Unii, w tym w szczególności z zasadami obowiązującymi w dziedzinie zamówień publicznych, równego traktowania i proporcjonalności.

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że decyzje strony pozwanej z dnia 17 kwietnia 2019 r. (i) o udzieleniu zamówienia na część 22 EN>MT w ramach postępowania o udzielenie zamówienia TRAD 19 zwycięskiemu oferentowi oraz (ii) o odrzuceniu oferty złożonej przez stronę skarżącą w odniesieniu do części 22 są niezgodne z prawem ze względu na fakt, iż strona pozwana nie uzasadniła swej decyzji o odrzuceniu oferty strony skarżącej, jak wymaga tego prawo Unii i orzecznictwo TSUE.
4. Zarzut czwarty dotyczący tego, że decyzje strony pozwanej z dnia 17 kwietnia 2019 r. (i) o udzieleniu zamówienia na część 22 EN>MT w ramach postępowania o udzielenie zamówienia TRAD 19 zwycięskiemu oferentowi oraz (ii) o odrzuceniu oferty złożonej przez stronę skarżącą w odniesieniu do części 22 są niezgodne z prawem ze względu na fakt, iż zachowanie strony pozwanej w ramach korespondencji prowadzonej ze stroną skarżącą po dniu 17 kwietnia 2020 r., w szczególności dotyczącej wyjaśnień na temat standardowego arkusza ocen oraz „wcześniej określonych błędów” było sprzeczne z ogólnymi zasadami należytej staranności, dobrej administracji oraz z zasadami obowiązującymi w dziedzinie zamówień publicznych.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniające rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylające rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (DzU. 2018 L 193, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2020 r. – KT / EBI

(Sprawa T-415/20)

(2020/C 297/55)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: KT (przedstawiciel: adwokat L. Levi)

Strona pozwana: Europejski Bank Inwestycyjny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszej skargi za dopuszczalną i zasadną, wraz z podniesionym w niej zarzutem niezgodności z prawem;
- w konsekwencji:
 - stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 24 marca 2020 r., mocą której zastosowano wobec niej tytułem kary dyscyplinarnej zwolnienie dyscyplinarne z poważnej przyczyny, bez zachowania okresu wypowiedzenia, z odprawą;
 - obciążenie strony pozwanej całością kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący naruszenia prawa do obrony, w szczególności art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
2. Zarzut drugi, dotyczący braku właściwości autora aktu.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia rozsądnego terminu, w szczególności naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia zasady bezstronności. Po pierwsze skarżąca podnosi zarzut niezgodności z prawem w zakresie, w jakim art. 40 regulaminu pracowniczego Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) narusza zasadę bezstronności w odniesieniu do bezstronności obiektywnej. Po drugie uważa ona, że procedura wdrożona przez EBI naruszyła zasadę bezstronności w odniesieniu do bezstronności subiektywnej.

5. Zarzut piąty, dotyczący oczywistych błędów w ocenie oraz naruszenia przepisów odnoszących się do ochrony danych osobowych.
6. Zarzut szósty, dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności.

Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2020 r. – KU / ESDZ

(Sprawa T-425/20)

(2020/C 297/56)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: KU (przedstawiciel: adwokat R. Wardyn)

Strona pozwana: Europejska Służba Działań Zewnętrznych (ESDZ)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności ESDZ z dnia 17 września 2019 r. o oddaleniu wniosku strony skarżącej o udzielenie wsparcia;
- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 3 kwietnia 2020 r. o oddaleniu jej zażalenia wniesionego na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego;
- zasądzenie od strony pozwanej kwoty 15 000 EUR tytułem słusznego zadośćuczynienia za doznany przez stronę skarżącą mobbing;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący niedostatecznego uzasadnienia i zaniechania zbadania dowodów.
 - Podnosi ona, że decyzje ESDZ z dni 17 września 2019 r. i 3 kwietnia 2020 r. nie są dostatecznie uzasadnione, co jest sprzeczne z ciężącym na administracji obowiązkiem przedstawiania powodów jej decyzji (art. 41 ust. 2 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 18
 2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia prawa: naruszenie art. 12a regulaminu pracowniczego urzędników.
 - ESDZ naruszyła art. 12a regulaminu pracowniczego urzędników w ten sposób, że odmówiła uznania zachowania X, opisanego we wniosku strony skarżącej o udzielenie wsparcia, za mobbing w rozumieniu tego artykułu.
 3. Zarzut trzeci, dotyczący oczywistego błędu w ocenie.
 - ESDZ dopuściła się oczywistego błędu w ocenie w ten sposób, że odmówiła uznania zachowania X, opisanego we wniosku strony skarżającej o udzielenie wsparcia, za mobbing.
 4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia obowiązku udzielenia wsparcia: naruszenie art. 24 regulaminu pracowniczego.
 - Strona skarżąca podnosi, że okres ponad 16 miesięcy był nierozsądnie długi, by przeprowadzić dochodzenie oraz że ESDZ wraz z IDOC naruszyła zasadę rozsądnego terminu oraz obowiązku szybkiego działania, a tym samym naruszyła art. 24 regulaminu pracowniczego.
-

Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2020 r. – JR / Komisja**(Sprawa T-435/20)**

(2020/C 297/57)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* JR (przedstawiciele: adwokaci L. Levi i A. Champetier)*Strona pozwana:* Komisja**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi;
- w konsekwencji:
 - stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 15 kwietnia 2020 r. w zakresie, w jakim oddala ona wniosek o skarżącą o zrewidowanie decyzji komisji konkursowej z dnia 16 grudnia 2019 r. o niewpisaniu jej na listę rezerwową konkursu wewnętrznego COM/03/AD/18 (AD6) – 1 – Administrators, oraz w razie potrzeby stwierdzenie nieważności tej decyzji z dnia 16 grudnia 2019 r.;
 - obciążenie pozwanej całością kosztów.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie oraz naruszenia przepisów, które regulują prace komisji konkursowej.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia oraz zasady dobrej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2020 r. – Jindal Saw i Jindal Saw Italia / Komisja**(Sprawa T-440/20)**

(2020/C 297/58)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Jindal Saw Ltd (Nowe Delhi, Indie), Jindal Saw Italia SpA (Triest, Włochy) (przedstawiciele: R. Antonini, E. Monard i B. Maniatis, adwokaci)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania strony skarżącej**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/527 z dnia 15 kwietnia 2020 r. ponownie nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz rur i przewodów rurowych z żeliwa ciągliwego (zwanego także żeliwem sferoidalnym) pochodzących z Indii w odniesieniu do Jindal Saw Limited w związku z wyrokiem Sądu w sprawie T-301/16;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 10 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 oraz ogólnej zasady niedziałania prawa wstecz.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia ogólnej zasady niedziałania prawa wstecz i ogólnej zasady pewności prawa.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 266 TFUE i art. 264 TFUE.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności oraz art. 5 ust. 1 i art. 5 ust. 4 TUE.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia prawa do skutecznego środka prawnego i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 103 Kodeksu celnego Unii Europejskiej i art. 296 TFEU.
7. Zarzut siódmy dotyczący braku uprawnień Komisji w zakresie nałożenia obowiązku rejestracji przywozu dokonanego przez Jindal oraz naruszenia art. 14 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009.

Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2020 r. – Jindal Saw i Jindal Saw Italia / Komisja**(Sprawa T-441/20)**

(2020/C 297/59)

*Język postępowania: angielski***Strony**

Strona skarżąca: Jindal Saw Ltd (Nowe Delhi, Indie), Jindal Saw Italia SpA (Triest, Włochy) (przedstawiciele: R. Antonini, E. Monard i B. Maniatis, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/526 z dnia 15 kwietnia 2020 r. ponownie nakładającego ostateczne cło wyrównawcze na przywóz rur i przewodów rurowych z żeliwa ciągliwego (zwanego także żeliwem sferoidalnym) pochodzących z Indii w odniesieniu do Jindal Saw Limited w związku z wyrokiem Sądu w sprawie T-300/16;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi siedem zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 16 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1225/2009 oraz ogólnej zasady niedziałania prawa wstecz.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia ogólnej zasady niedziałania prawa wstecz i ogólnej zasady pewności prawa.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia art. 266 TFUE i art. 264 TFUE.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności oraz art. 5 ust. 1 i art. 5 ust. 4 TUE.

5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia prawa do skutecznego środka prawnego i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia art. 103 Kodeksu celnego Unii Europejskiej i art. 296 TFEU.
7. Zarzut siódmy dotyczący braku uprawnień Komisji w zakresie nałożenia obowiązku rejestracji przywozu dokonanego przez Jindal oraz naruszenia art. 24 ust. 5 rozporządzenia (WE) nr 597/2009.

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2020 r. – Grangé i Van Strydonck / EUIPO – Nema (âme)

(Sprawa T-442/20)

(2020/C 297/60)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Isaline Grangé (Edegem, Belgia) i Alizée Van Strydonck (Strombeek-Bever, Belgia) (przedstawiciel: adwokat M. De Vroey)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Nema Srl (San Lazzaro di Savena, Włochy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego âme – zgłoszenie nr 17 895 139

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 4 czerwca 2020 r. w sprawie R 2960/2019-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i ewentualnych interwenientów kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2020 r. – Sanford / EUIPO – Avery Zweckform (Etykiety)

(Sprawa T-443/20)

(2020/C 297/61)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sanford LP (Atlanta, Georgia, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat J. Zecher)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Avery Zweckform GmbH (Oberlaindern/Valley, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego wzoru: Strona skarżąca

Sporny wzór: Wzór wspólnotowy nr 141999-0002

Zaskarżona decyzja: Decyzja Trzeciej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 15 maja 2020 r. w sprawie R 2413/2018-3

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- oddalenie odwołania wniesionego przez drugą stronę w postępowaniu przed izbą odwoławczą w dniu 11 grudnia 2018 r. przeciwko decyzji Wydziału Unieważnień EUIPO z dnia 25 października 2018 r.;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania odwoławczego.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 25 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002;
- Naruszenie art. 6 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002;
- Naruszenie art. 63 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002.

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2020 r. – VeriGraft / EASME

(Sprawa T-457/20)

(2020/C 297/62)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: VeriGraft AB (Göteborg, Szwecja) (przedstawiciele: adwokaci P. Hansson i M. Persson)

Strona pozwana: Agencja Wykonawcza ds. Małych i Średnich Przedsiębiorstw (EASME)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- ustalenie i stwierdzenie nieważności wydanego przez EASME nakazu odzyskania środków dotyczącego kosztów na łączną kwotę 258 588,80 EUR;
- ustalenie i stwierdzenie, że nieuwzględnione (całkowicie lub częściowo) przez EASME koszty, na łączną kwotę 258 588,80 EUR, są kosztami kwalifikowalnymi;
- ustalenie i stwierdzenie nieważności sporządzonej przez EASME noty obciążeniowej na kwotę 106 928,74 EUR;
- obciążenie EASME kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy główne zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że nakaz odzyskania środków narusza prawo do dobrej administracji:

- nie można, w świetle nakazu odzyskania środków i załączników do tego nakazu, zrozumieć, jakie konkretne koszty zostały nieuwzględnione przez EASME oraz na jakiej podstawie zostały one nieuwzględnione. Doszło tym samym do naruszenia prawa do dobrej administracji ustanowionego w art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – a bardziej szczegółowo – naruszony został obowiązek uzasadnienia.

2. Zarzut drugi dotyczący tego, że nieuwzględnione koszty są kwalifikowalne na podstawie umowy o udzielenie dotacji:
 - nieuwzględnione koszty są w każdym razie kwalifikowalne na podstawie postanowień umowy o udzielenie dotacji zawartej między VERIGRAFT a EASME ze względu na to, że zostały one ujęte w tej umowie oraz figuruje w zatwierdzonych przez EASME sprawozdaniach okresowych.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że nota obciążeniowa jest w każdym razie nieważna ze względu na to, że nieuwzględnione poniesione przez VERIGRAFT koszty są kwalifikowalne na podstawie umowy o udzielenie dotacji:
 - VERIGRAFT poniosła koszty, które przekraczają koszty, których zwrotu w drodze nakazu odzyskania pomocy domaga się EASME i nota obciążeniowa jest zatem w każdym razie z tego powodu nieważna.

Skarga wniesiona w dniu 21 lipca 2020 r. – Eggy Food / EUIPO (YOUR DAILY PROTEIN)

(Sprawa T-464/20)

(2020/C 297/63)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Eggy Food GmbH & Co. KG (Osnabrück, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat J. Eberhardt)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Sporny znak towarowy: Graficzny unijny znak towarowy YOUR DAILY PROTEIN – zgłoszenie nr 017953235

Zaskarżona decyzja: Decyzja Piątej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 8 maja 2020 r. w sprawie R 2235/2019–5

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- nakazanie EUIPO publikacji zgłoszenia nr 017953235 unijnego znaku towarowego;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2020 r. – LD / Komisja

(Sprawa T-474/20)

(2020/C 297/64)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: LD (przedstawiciel: adwokat M. Velardo)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżąca wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności:

- decyzji z dnia 20 czerwca 2019 r., którą skarżąca została wykluczona z udziału w egzaminach etapu oceny zintegrowanej konkursu EPSO/AD/371/19;
- decyzji z dnia 31 października 2019 r., którą oddalono jej wniosek o ponowne rozpatrzenie wykluczenia z konkursu EPSO/AD/371/19;
- decyzji organu powołującego z dnia 22 kwietnia 2020 r., którą oddalono jej zażalenie złożone na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego.

Skarżąca wnosi również o obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są podobne do podniesionych w sprawie T-456/20, LA/Komisja.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL